NICOLAE LUPAN

M A R E Ș A L U L
I O N   A N T O N E S C U
v i c t i m ă
A TRĂDĂRII DE LA PALAT
din
23 August 1944

i n s t a n t a n e e

„Pro Basarabia şi Bucovina” P a r i s

2014

Generalul Ion Antonescu

Conducătorul Statului Român

Decembrie

1940

P R O L O G

...Dacă ar fi să zic ceva pozitiv de mult negativul *Carol al II-lea*, ar fi faptul că, deşi îi impusese domiciliu forţat la Mânăstirea Bistriţa (argeşeană), el, totuşi, îl aducea, în ziua de 4 septembrie 1940, la conducerea Statului Român pe Generalul *Ion Antonescu*, din a cărui primă proclamaţie reproduc:

„Români! În aceste ceasuri de zdruncinare a României şi de sfâşiere a neamului, am luat conducerea statului, prin înţelepciunea M.S. Regelui. Un trecut grav şi dureros s-a închis. Peste el nu voi trece vălul uitării, ci al dreptăţii!

De azi înainte trebuie să salvăm Statul şi Naţiunea. Faţa lumii se schimbă. Naţiunea noastră să-şi dovedească prezenţa în Istorie.... Cu credinţa în Dumnezeu şi sfântul drept al Neamului, înainte la datorie!"

Ion Antonescu era un monarhist convins. Dovadă poate fi şi replica ce i-o dădea lui **Corneliu Z. Codreanu** care zicea că, ajungând la putere va cere abdicarea Regelui şi se va alia cu Hitler! O replică tăioasă şi plină de personalitate: **"Domnule Codreanu, în acest caz va trebui mai întâi să treci peste cadavrul meu!"**

Monarhist, dar nu şi militarist, cum i se impută uneori! De unde şi răspunsul pe care i l-a dat lui Horia Sima, atunci când acesta i-a cerut un guvern militar: ***„Baionetele*** **sunt bune pentru orice situaţie, dar au un singur neajuns: nu poţi să te aşezi pe ele"!**

Generalul Ion Antonescu era şi om de omenie! O confirmă şi înţelegerea sa pentru **Regina Elena** pe care, la 20 septembrie 1940 o aducea cu fast în ţară din surghiunul impus de Carol al II-lea.

Cu acel prilej, Generalul, în calitatea sa de Conducător al Statului, se adresa populației zicând: **„Vă mulțumesc în numele Majestăților Lor pentru măreața primire şi calmul entuziast ce l-ați închinat lor în aceste zile de nou destin românesc. Între Tron şi Națiune s-a deschis un drum nou, curat, în care tradiția regească de iubire şi respect pentru popor s-a înfrățit întotdeauna. De la acest drum să nu ne abatem niciodată!"**

Mai mult, de ziua Arhanghelilor Mihail şi Gavril din acelaşi an - 1940, Ion Antonescu spunea la Iaşi: **„Sire, V-a dat Domnul un nume mare, numele Marelui Voevod Mihai Viteazul, cel dintâi domn al întregirii româneşti... Vă doresc Sire ca Dumnezeu să vă învrednicească să dați numelui ce-l purtați acelaşi răsunet peste veacuri"!**

O iluzie devenită, în pas alergător, una dintre cele mai sumbre din istoria Neamului!

...Cine ar fi bănuit că cel de al patrulea Hohenzollern român, va deveni trădătorul de la 23 August 1944?!...

Să nu fi ştiut el ce le spusese Mareşalul la Roma şi la Berlin responsabililor de ciopârțirea României de la 1940?...

O declarație fără menajamente pe care i-o făcea lui Hitler direct: **„Arbitrajul de la Viena a fost dureros simțit de poporul român. Principalele scopuri ale politicii mele vor fi reîntoarcerea la Patria mamă a Basarabiei, Bucovinei de Nord şi a Transilvaniei. Eu prefer să fac această declarație de la începutul relațiilor noastre...**

Ministrul vostru de externe, în convorbirile avute azi-dimineață, m-a sfătuit să nu vorbesc de problema Transilvaniei, dar dacă Guvernul Reichului doreşte să accepte o prietenie pe care România i-o oferă, el trebuie nu numai să admită, dar şi să dorească ca şeful Guvernului acesteia să-şi exprime deschis preocupările sale!”

Cât despre “apologia revoluției” pe care i-o făcea Hitler, acest Conducător al Statului Român i-a declarat aceluiaşi cancelar al Germaniei: **“În ce mă priveşte, eu nu sunt decât un soldat. Astfel, eu nu cred în revoluții, ci în reorganizare. Iertați-mi scepticismul în materie ideologică, dar mă îndoiesc că un sistem politic este în stare să rezolve multiplele probleme puse de nevoile existenței unui popor. Acest sistem seamănă cu un sac prea mic în care încerci să închizi un corp prea mare. Când îi bagi corpul, rămân picioarele afară…”**

Şi tot Antonescu a fost cel care i-a spus lui Hitler: **„România, ca şi Germania, înțelege să-şi urmeze liniile destinului său când acestea nu mai coincid cu ale Germaniei”!...**

... Ceea ce s-a şi întâmplat la 10 noiembrie 1942 când Generalul declara: **„Germania a pierdut războiul. Acum trebuie să ne concentrăm cu toată grija ca să nu-l pierdem şi pe al nostru”!**

Arhivele timpului dau în vileag şi momentul când Hitler îi reproşa Conducătorului României cum că el n-ar fi fost cu trup şi suflet alături de Germania.

La care Antonescu i-a replicat fără înconjur: **„Sprijinul dat de Germania vecinilor noştri revizionişti, Bulgaria şi Ungaria, au fost cauzele neînțelegerilor dintre țările noastre”!...**

Avea, desigur, în vedere arbitrajul de la Viena.

Atitudinea Mareşalului Antonescu față de Regele Mihai era mai mult decât părintească! La rându-i, **cu excepția viesparului anti-Antonescu, de la Palat, în frunte cu Regele Mihai,** și Mareşalul a avut alături oameni de bună-credință națională, printre aceştia aflându-se şi şeful de cabinet **Gheorghe Barbul**, pe care l-am întâlnit în repetate rânduri la biserica română din Paris şi de la care cred că am cartea în două volume “**În serviciul Mareşalului**” scrisă de **Larry Watts**, apărută în 1985, la Editura **“Jon Dumitru-Verlag”** din Munchen.

Ostaşi, vă ordon: Treceți Prutul!...

“Ostaşi,

V-am făgăduit din prima zi a noii domnii şi a luptei mele naționale să vă duc la biruință. Să şterg pata de dezonoare din Cartea neamului şi umbra de umilire de pe fruntea şi epoleții voştri. Azi a sosit ceasul celei mai sfinte lupte, lupta drepturilor strămoşeşti şi a bisericii, lupta pentru vetrele şi altarele româneşti de totdeauna. Ostaşi, vă ordon: Treceți Prutul! Zdrobiți vrăjmaşul din Răsărit şi Miază-Noapte! Dezrobiți din jugul roşu al bolşevismului, pe frații voştri cotropiți! Reîmpliniți în trupul țării glia străbună a Basarabilor şi codrii voievodali ai Bucovinei, ogoarele şi plaiurile voastre!

Ostaşi, plecați azi pe drumul biruinței lui Ştefan cel Mare, ca să cuprindeți cu jertfa voastră, ceea ce au supus strămoşii noştri cu lupta lor! Înainte! Fiți mândri că veacurile ne-au lăsat aici straja dreptății şi zid de apărare creştină. Fiți vrednici de trecutul românesc!...”

GENERAL ION ANTONESCU

22 Iunie 1941, ora 04.00

…Nu zăbavă şi unitățile militare de pe tot cuprinsul țării cântau cu entuziasm:

Azi-noapte de la Prut, războiul a-nceput,
Românii trec dincolo iară,
Să ia înapoi prin arme şi scut
Moşia pierdută astă-vară!
Mergem în Câmpia Basarabilor,
Plină de cântec, plină de dor
Şi-n Bucovina cu mânăstiri şi brazi
Mergem la luptă, dragi camarazi.

Aşadar, **Gheorghe Barbul:**

„Cam către ora 2 dimineața, ofițerii din suită am fost anunțați să venim la vagonul restaurant. În câteva minute toți eram prezenți şi ne ocupam, în tăcere, locurile care credeam că ni se potrivesc în raport cu gradul fiecăruia. Schimb de priviri semnificative între noi şi câteva cuvinte şoptite la ureche. La acestea s-a redus manifestarea prezenței noastre în starea de aşteptare a unui “CE” care se voia împlinit în minutele următoare. În sfârşit, uşile de la capătul vagonului Generalului au fost date la o parte şi în vagon şi-au făcut apariția mai întâi generalul german, urmat de General care, în calitate de amfitrion,

îi cedase locul. A urmat prezentarea ofițerilor din suită, în care timp personalul de serviciu aducea sticlele cu şampanie şi micile gustări. Au fost destupate sticlele şi umplute cupele aflate pe mese. Generalul, venit în mijlocul vagonului, a luat cupa în mână şi a rostit o scurtă cuvântare:

„Domnule General, domnilor, vă anunț că astăzi a sosit ceasul luptei pentru a şterge pata de dezonoare de pe fruntea țării şi de pe stindardele armatei. Peste puțin, în faptul acestei zile, armata țării, v-a primi ordinul să treacă Prutul spre a împlini trupul țării aşa cum ne-a fost lăsat de la Basarabi. În această luptă dreaptă şi sfântă prin drepturile ei, avem cinstea de a ne afla lângă cea mai vitează armată, care a venit pe pământul nostru spre a lupta pentru dreptatea noastră. Vom şti să fim vrednici de această cinste.

Pentru ceasul care se apropie, pentru zilele ce vor urma, să ridicăm paharul nostru şi să închinăm pentru izbândă, pentru triumful dreptății asupra nedreptății şi a luminii asupra întunericului...”

Astfel, în zorii zilei de 22 Iunie, la orele 4, trupele româno-germane de pe frontiera de est a țării, odată cu toate trupele înşiruite până la Marea Baltică au început ofensiva, călcând vitejeşte pozițiile inamice. Focul s-a aprins pe această frontieră imensă pentru a arde, întețindu-se şi plimbându-se, pârjolind de la vest spre est şi de la est spre vest timp de patru ani fără o lună, pe arşiță şi pe ger, pe vreme de secetă dar şi pe ploaie, prin noroaie, zăpezi, provocând hecatombe de victime printre ostaşi, bătrâni, femei şi copii, distrugând totul în cale ca într-un holocaust apocaliptic…”

...La un moment dat, Regele afirma cum că ar fi aflat la un post de radio de începerea războiului nostru din răsărit! Şi asta după ce el, Regele, îi trimisese, în zorii zilei de 22 iunie 1941, Generalului Antonescu, următoarea telegramă: *„În clipele când trupele noastre trec Prutul şi Codrii Bucovinei pentru a reîntregi sfânta țară, gândul meu se îndreaptă către Domnia Voastră, Domnule General şi către ostaşii țării. Vă sunt recunoscător, Domnule General, pentru că numai prin munca, tăria şi străduințele Domniei Voastre, neamul întreg şi cu mine trăim bucuria zilelor de glorie străbună.”*

...Oricât de neînțeles ar părea, Anglia a fost prima care a declarat război României, numind-o “țară cotropitoare”(!) O nerecunoaştere nesăbuită a dreptului României de a-şi recupera teritoriile furate de ruşi cu un an mai înainte!… Nesăbuință ce îl şi făcu pe **Ion Antonescu** să scrie cu mâna lui pe o foaie de maculator cele ce urmează:

“**D e c l a r a ț i e:**

Marea Britanie ne-a declarat război. Regret, împreună cu micul, dar bunul şi necontenit brav, încercatul şi pe nedrept lovitul popor român, că atât de puțin i s-a înțeles zbuciumul şi tragedia în care de secole se zbate, numai pentru a-şi apăra ființa şi drepturile sale la viață şi libertate, la linişte şi unire.

Marea Britanie nu a cunoscut de secole tragedia şi umilințele ocupației străine. Noi am trecut de două mii de ani, nu numai în cursul veacurilor, dar chiar şi în cursul aceluiaşi veac, din ocupație în ocupație, din umilință în umilință, din tragedie în

tragedie. Marea Britanie se bate de secole pentru a cuceri, noi ne batem pentru a ne apăra. În această titanică şi totdeauna neegală luptă am fost de multe ori înfrânți, dar niciodată nu am cedat şi nu am renunțat.

Azi, ca şi în trecut, avem credința în izbândă şi lăsăm ca conştiința oamenilor şi Istoria să judece şi să ne judece.

Mareşal Antonescu"

...La puțin timp după eliberarea Cernăuțiului, Regele şi-a exprimat dorința de a veni şi el în Capitala Bucovinei. Dar sosi cu o întârziere de 30 de minute față de ora stabilită, la care Mareşalul îi spuse: **„Majestate, țara este în război şi soldații ei mor pe front în timp ce Majestatea Voastră vânează"**. Au râs amândoi, intrând în vagonul de campanie de pe peron.

După câtva timp, Regelui îi veni pofta să viziteze Sevastopolul. La care, din considerente de politică externă, Mareşalul s-a opus, zicând: **„Ce să caute Regele acolo?... Regele trebuie să rămână neîntinat!"**

Lipsit de „jucăria" Sevastopolului, Regele începu să devină tot mai ranchiunos! La sursă erau instigatorii din umbră, în frunte cu *generalii Aldea şi Mihail, cărora li s-au alăturat Ioanițiu şi Mocioni-Stârcea!*

Lipsa de scrupule a Regelui se desprinde şi dintr-o spusă a acestuia, pe care *Gheorghe Brătianu* o include în memoriile sale: **„Dacă îl lăsăm pe Antonescu să încheie Armistițiu, ne va ține sub papuc!..."** Incredibil!

În legătură cu Armistițiul e de notat o frântură dintr-o discuție avută de un domn Marino şi Mareşal, în prezența lui Mihai Antonescu: **„Nu se poate asta! Înțelegi domnule Marino! Eu am experiența mea din 1917 şi ştiu comportamentul ruşilor, mie îmi trebuie un teritoriu suveran, unde să nu pună piciorul trupele sovietice. Le pot acorda un culoar de trecere prin nordul Moldovei. Însă în restul țării nu au ce căuta. De asemenea, în ce priveşte eliberarea teritoriului, asta trebuie să cadă în seama trupelor române... Spuneți-i Doamnei Kolontay că acestea sunt condițiile mele sub care pot să fiu de acord pentru un Armistițiu..."**

Nu pot să nu mă refer la anti-românismul unor specimene ca *Elie Wiesel, Matatias* sau *Radu Ioanid* cu născocitul lor anti-semitism antonescian, aducându-le un exemplu de mare omenie, într-un lagăr din Transnistria.

Văzând la muncă de folos obştesc femei, bărbați, fete şi tineri, toți cu **„ținută curată, haine bune pe ei, fetele cu rochii colorate şi cu baticuri pe cap şi fiecare cu câte o lopată sau sapă în mână"**, Mareşalul se opri lângă două tinere gen **„domnişorici"** şi îi spuse comandantului de lagăr: **„Ce fel de organizare a lucrului faci dumneata în lagăr, când scoți fete tinere şi delicate, ca acestea două, la munca cu sapa, când se vede bine că mâinile lor nu au fost obişnuite să țină sapa în mâini până acum? Pune domnule pe fiecare la munca pentru care e făcut de la natură... În felul acesta poți scuti oamenii de umilințe. Noi nu vrem să înjosim pe nimeni, cerându-le să muncească acolo unde aptitudinile lor îi reclamă!"**

Aş vrea, l-aş ruga chiar pe **Elie Wiesel** să-mi dea un exemplu, unul singur, negru pe alb, din care să reiasă că Mareşalul Antonescu a semnat vreo ordonanță de exterminare a evreilor români. Negru pe alb, nu tendențiozitate de profitor!

...Iată de ce n-am prea înțeles zarva radiodifuziunii şi televiziunii române din 9 octombrie 2013, legată de o pretinsă *„deportare”* din octombrie 1941 a nu ştiu câtor evrei din Basarabia şi Bucovina într-un ghetou din Movilăul ucrainian, de pe malul stâng al Nistrului!...

... *„Deportare”* la câțiva zeci de kilometri de locurile natale?! Şi asta ştiind că *„deportare”* înseamnă trimiterea forțată a oamenilor la mii de kilometri de locurile unde s-au născut şi au crescut.

Ceea ce deranjează este faptul că *„deportații”* respectivi nu găsesc de cuviință să recunoască că aceste pretinse *„deportări”* au fost un subterfugiu al Generalului Antonescu prin care evreii erau salvați de lagărele naziste de exterminare fizică!

Să fie oare la mijloc ceea ce zic „gurile rele”: **„Omul când nu-l laşi să moară — nu te lasă să trăieşti ”**?

...Plac sau nu plac spusele mele rău-voitorilor evrei români anti-antonescieni, dar în acest sens îmi vine în ajutor acelaşi **Gheorghe Barbul** care face următoarea precizare:

“...Că evreii nu au suferit sub regimul Mareşalului, cred că nu vă îndoiți nici Dumneavoastră. Ei nu numai că nu au fost persecutați, ci au fost protejați. Poate să vă mire, dar cum numiți Dumneavoastră faptul că pe când floarea tineretului român pierea pe câmpiile înghețate din est, tinerii evrei făceau muncă de corvoadă, de exemplu:

curățau zăpada de pe străzi. Căzuse foarte multă zăpadă în iernile războiului.

Dar să vă spun eu cum făceau această corvoadă, văzută de mine, soseau în formații de plutoane sub conducerea unui gradat într-un anume sector. Se împrăştiau pe teren. Nici după o oră dacă te întorceai în acelaşi loc, vedeai doi-trei tineri simulând o muncă la zăpadă, iar restul erau prin cârciumi cu gradatul şi se încălzeau la țuică fiartă.

Întrebare: - totuşi, pe timpul bombardamentelor, evreii nu au avut voie să părăsească oraşele şi să se disperseze.

Răspuns: Da. Este foarte adevărat. Aceasta din două motive: primul - că posibilitățile de cazare prin sate erau limitate şi în al doilea rând - să oblige pe anglo-americani să menajeze oraşele, ştiind că pot omorî evrei, care cunoaştem ce trecere au avut la conducerea războiului pentru Aliați. Că Aliații nu i-au menajat pe evrei, aceasta nu i-o puteți imputa Mareşalului Antonescu, care-şi vedea țara distrusă tocmai de aceia către care el îşi îndreptase speranța de salvare a țării şi a Europei.

Este ştiut că istoria este scrisă de învingători, dar vine un timp când şi învinşii au de spus varianta lor, care poate va fi ascultată ca să permită generațiilor următoare să afle adevărul privind anumite situații. În concluzie, sub guvernarea Mareşalului, evreii nu au fost perscutați, maltratați sau ucişi. Totuşi evreii nu ne-au prea iubit. Ei au început să ne iubească şi să ne aprecieze abia atunci când au ajuns în Israel. Din ecoul ce se desprinde din viața lor, se pare că sentimentele lor față de țara noastră şi de români s-au schimbat. Ei se gândesc cu

nostalgie la timpul când trăiau în mijlocul nostru şi păstrează obiceiurile româneşti la mare cinste. Sunt mulți care vor să mărturisească că au supraviețuit datorită Mareşalului Antonescu... ”

N-ar fi cinstit din partea mea dacă aş susține că ghetourile, pentru evrei şi țigani, din Transnistria, erau o normalitate!... Dar dacă ne gândim la ce au făcut ungurii cu evreii lor şi ai noştri din Ardeal, dându-i pe mâna hitleriştilor pentru exterminare fizică, este o diferență ca de la pământ la cer!

E locul şi cazul cred, să redau o anecdotă de pe vremea dezmățului anti-românesc al Anei Pauker, când un român îl tachina pe un prieten evreu, întrebându-l:

– Spune-mi Ițic, acuma, când sunteți mari şi tari în toate şi peste tot, ce-ai mai vrea?

– Să-mi zici, ca pe vremuri, “măi jidane”!

OM DE MARE OMENIE!

...Nu pot să nu aduc în acest delicat context o scrisoare plină de tact, omenie şi principialitate, pe care *Ion Antonescu,* în calitatea sa de Conducător al Statului Român, i-o trimitea mai marelui evreilor din România de la acea vreme:

„Dragă Filderman,

În două petiții îmi scrieți de *„tragedia zguduitoare”* şi mă *„implorați”* în cuvinte impresionante, reamintind de *„conştiință”* şi de *„omenie”* şi subliniiind că sunteți *„dator”* să apelați *„la mine”* şi *„numai”* la mine, pentru evreii din România care sunt trecuți în ghetouri pregătite pentru ei la Bug.

Pentru a amesteca şi tragicul în intervenția Dvs., subliniați că această măsură *„este moartea, moartea fără vină, fără altă vină decât aceea de a fi evrei.”*

Domnule Filderman, nimeni nu poate să fie mai sensibil ca mine la suferința celor umili şi fără apărare. Înțeleg durerea Dumneavoastră, dar trebuie, mai ales trebuia, să înțelegeți Dumneavoastră toți, la timp, suferința mea care era cea a unui neam întreg.

Vă gândiți, v-ați gândit ce s-a petrecut în sufletele noastre anul trecut la evacuarea Basarabiei şi ce se petrece astăzi, când zi cu zi şi ceas cu ceas plătim cu mărinimie şi cu sânge, cu foarte mult sânge ura cu care coreligionarii Dumneavoastră din Basarabia ne-au tratat la retragerea din Basarabia, cum ne-au pimit la reîntoarcere şi ne-au tratat de la Nistru până la Odessa şi pe meleagurile Mării de Azov?

Dar, potrivit unei tradiții, voiți să vă transformați şi de această dată din acuzați în acuzatori, făcându-vă că uitați pricinile care au determinat situațiile pe care le plângeți. Să-mi dați voie să vă întreb, şi prin Dumneavoastră să-i întreb pe toți coreligionarii Dumneavoastră care au aplaudat cu atât mai frenetic cu cât suferințele şi loviturile primite de noi erau mai mari.

Ce ați făcut Dumneavoastră anul trecut când ați auzit cum s-au purtat evreii din Basarabia şi Bucovina față de trupele româneşti care se retrăgeau şi care până atunci apăraseră liniştea şi belşugul acestor evrei? Vă reamintesc eu: Înainte chiar de apariția trupelor sovietice, evreii cei apărați, din Basarabia şi Bucovina, i-au scuipat pe

ofițerii noştri, le-au smuls epoleții, le-au rupt uniformele şi când au putut au omorât mişeleşte soldați, cu bâtele... Avem dovezi.

Aceiaşi ticăloşi au întâmpinat venirea trupelor sovietice cu flori şi i-au sărbătorit cu exces de bucurie. Avem fotografii doveditoare.

În timpul ocupației bolşevice, aceia pentru care vă înduioşați astăzi i-au trădat pe bunii români, i-au denunțat urgiei comuniste şi au adus jalea şi doliul în multe familii româneşti.

Din pivnițele Chişinăului se scot zilnic, oribil mutilate, cadavrele martirilor noştri, care au fost astfel răsplătiți fiindcă 20 de ani au întins o mână pietenească acestor fiare ingrate.

Sunt fapte ce se cunosc, pe care le cunoaşteți şi Dumneavoastră, şi poate le puteți afla oricând mai amănunțit.

V-ați întrebat Dumneavoastră de ce şi-au incendiat evreii casele înainte de a se retrage? Vă puteți explica de ce înaintea noastră am găsit copii evrei de 14-15 ani cu buzunarele pline de grenade?

V-ați întrebat câți din ai noştri au căzut omorâți mişeleşte de coreligionarii Dumneavoastră, câți au fost îngropați înainte de a fi morți? Voiți aceste dovezi, le veți avea.

Sunt acte de ură împinsă până la nebunie, pe care evreii Dumneavoastră au afişat-o împotriva poporului nostru tolerant şi ospitalier, dar astăzi demn şi conştient de drepturile lui.

Drept răspuns la mărinimia cu care au fost primiți în mijlocul nostru şi tratați evreii Dumneavoastră, ajunşi comisari sovietici, împing trupele sovietice în regiunea Odesei printr-o teroare fără seamăn,

mărturisită de prizonierii ruşi, la un masacru inutil, numai pentru a ne provoca nouă pierderi.

În regiunea Mării Azov, trupele noastre, retrăgându-se temporar şi-au lăsat câțiva ofițeri şi soldați răniți pe loc. Când au reluat înaintarea şi-au regăsit rănitii mutilați îngrozitor.

Oamenii care puteau fi salvați şi-au dat ultimul suspin în chinuri groaznice. Li s-au scos ochii, li s-a tăiat limba, nasul şi urechile. Îți dai seama de spectacol, domnule Filderman? Te îngrozeşti? Te înduioşezi? Te întrebi de ce atâta ură, din partea unor evrei ruşi cu care nu am avut niciodată nimic de împărțit? Dar ura lor este a tuturor, este ura Dumneavoastră!

Nu vă înduioşați, dacă aveți cu adevărat suflet, de ceea ce nu merită, înduioşați-vă de ceea ce merită!

Plângeți cu mamele care şi-au pierdut în astfel de chinuri copiii, nu cu aceia care şi-au făcut lor şi vă fac şi Dumneavoastră atâta rău.

Mareşal Antonescu 19.X.1941

P.S.: „Un soldat rănit din P.Neamț a fost îngropat de viu din ordinul şi sub ochii comisarilor sovietici jidani, deşi nenorocitul implora să nu-l îngroape, arătându-le că are 4 copii."

O scrisoare extraordinară în care, ca la orice „împricinare", fie ea şi trasă de păr, cum o face Filderman, era normal ca Generalul Ion Antonescu să întrebe: „**Cine a dat primul**"?

Cât despre fărădelegile săvârşite de evreii basarabeni şi nord-bucovineni contra Armatei Române şi nu numai, în zilele de 26-28

iunie 1940, mi-a fost dat să fiu martor al unor fapte criminale incredibile prin nemotivarea, sălbăticia şi josnicia lor!

UN "JIDĂNAŞ" CUMINTE!

Găsesc de cuviinţă să vin în apărarea nevinovăţiei Mareşalului Antonescu, Erou şi Martir al Neamului Românesc, şi cu o declaraţie cinstită şi onorabilă a bravului evreu din Sinaia, Barbul Bronstein, publicată în ziarul România Liberă din 11 decembrie 1997:

"*În legătură cu publicarea în ziarul dumneavoastră a protestului adresat de senatorii Alfonse D'Amato şi Cristopher Smith, Preşedintelui Emil Constantinescu, privind împotrivirea lor la reabilitarea post-mortem a unor membri ai guvernului Antonescu, simt de datoria mea să fac umătoarele precizări: mă numesc Barbul Bronstein, sunt născut şi trăiesc ca român în această ţară – a treia generaţie –am astăzi 73 de ani şi pot spune, fără nici o teamă de a greşi cu ceva, că eu, alături de foarte mulţi coreligionari de-ai mei, atâţi câţi au mai rămas, dar şi cu urmaşii lor, cu care am ocazia să mă văd şi să discut şi să trecem în revistă viaţa noastră în anii care au trecut şi vremurile grele de care a avut parte tot globul aproape, apreciem mai clar acuma, în lumina a tot ce s-a întâmplat în ultima jumătate de veac,* ***că se face cea mai mare greşeală şi nedreptate din istorie de a-l scoate pe Antonescu fascist, legionar, extremist, un om care a dus la pierzanie evreimea din România.*** *Nu ştiu ce sursă de informaţie au avut Senatorii Congresului făcând afirmaţiile pe care şi le-au permis a le face preşedintelui Constantinescu, dar ştiu că ele sunt total exagerate şi neexacte…*

Am fi aşteptat şi am fi primit cu multă căldură şi înțelegere o intervenție din partea sus-numiților senatori, privind impulsionarea activității organelor abilitate de a face lumină şi a stabili adevărul şi vinovățiile de rigoare privind **represiunea şi genocidul comunist înfăptuit în România în ultima jumătate de veac de nomenclatură roşie,** *ca să nu mai vorbesc de drepturile omului, drepturile minorităților, dreptul de proprietate… Nimeni din cei care au trăit în România, înainte şi în timpul războiului şi din păcate şi după, nu mai vrea să accepte* **teza comunistă** *a masacrării evreilor în timpul războiului şi cu atât mai mult cifrele aberante care se lansează ca baloanele de săpun şi care se contrazic unele pe atlele. Au cunoştință domnii senatori de testmentul lăsat în 1957 de Preşedintele comunității evreilor din România, în acest post tot timpul războiului şi până a fost izgonit de comunişti din țară, Dr. Wilhelm Filderman, persoana cea mai îndreptățită de a trata această problemă?...”*

GHEORGHE BARBUL:

”…Să luăm mai întâi **OMUL!** Deşi până acuma s-ar putea considera că a fost suficient prin acțiunile sale, pentru a permite înjghebarea unui portret al acestuia, încă nu s-a spus nimic despre ceea ce era şi reprezenta cu adevărat Mareşalul Antonescu.

Generalul Antonescu! Mai întâi, acesta nu a fost un om. El a fost un fenomen. Fenomenul Antonescu, evoluat pe orbita unui trecut prestigios, interferat cu tot trecutul glorios al României Mari, la a cărei făurire luase parte activă. Acest fenomen aparținea exclusiv pământului românesc şi se integra lui. El se integra Destinului

României pentru al cărui viitor se pusese chezăşie cu toată viața lui. El era un om al Destinului şi se socotea ca atare. Forța morală pe care o poseda avea o putere atât de mare încât, întocmai unei pile electrice forma un câmp magnetic de forțe vitale, încât oricine intra în acel câmp, era de acelaşi sens pozitiv al dinamismului său, era dominat, captivat şi antrenat fără reticență pe axa manifestărilor sale înrobite interesului național.

Din OM-FENOMEN, devenit PRINCIPIU prin efectul evenimentelor dureroase abătute peste țară, pe care el le prevăzuse, luptase să le înlăture şi suferise în înfrângerea luptei sale, adăuga la aceste însuşiri morale pe acelea ale intelectului care îi asigurase o cultură vastă, câştigată prin studiu, contact cu vârfuri superioare ale societății nu numai româneşti, dar şi internaționale, şi exercitării de funcții înalte şi de mare răspundere, fiind de tânăr în toate instituțiile cheie ale Armatei şi ale Țării. Să ne amintim că de tânăr se substituise unui comandant de armată şi şef al Marelui Cartier General în Primul Război Mondial; întocmise planurile unei bătălii care puțin a lipsit să nu fie o mare victorie românească; a condus campania pentru cucerirea Transilvaniei, bătând armatele comuniste ale lui Bela Kun şi ocupând Budapesta; a avut posturi în diplomație: misiuni în Rusia țaristă, în Comisia Conferinței de Pace de la Paris; ataşat militar în Anglia. A fost prietenul şi omul de casă al tuturor marilor bărbați de stat, iar la regii României avea uşa deschisă în tot momentul. A fost mai ales prietenul lui Titulescu.

Această vastă activitate şi experiență, grefată pe capacitatea sa intelectuală, pe voința sa acerbă, pe spiritul său organizator, pe

memoria sa şi spiritul de observație, dezvoltat la maximum, l-au pregătit pentru a exercita orice serviciu în interesul țării, ale cărei resorturi le cunoştea mai bine decât oricine.

Peste toate acestea avea şi o mare perspicacitate care îi înlesnea cunoaşterea oamenilor şi selectarea lor.

Această mare personalitate emana în jurul ei o forță magnetică captivantă. Dominator prin apariție, impunător prin atitudine, gest, ton şi vorbire, potrivite împrejurărilor, se putea face respectat de la prima vedere, ascultat de la primele cuvinte şi erai subordonat de îndată ce veneai în contact cu fluidul puternic al voinței sale şi acțiunii sub însemnul unui înalt ideal.

Generalul a fost un mare realist şi în acelaşi timp idealist. Realitatea o punea în slujba exclusivă a unui ideal, care în esență se confunda cu patriotismul său înalt, plin de omenie. Pe deasupra, Generalul Antonescu a fost şi un romantic, purtând zale de cavaler, dar nu medieval, ci de cel mai autentic modernism. El a întruchipat figura cavalerului confruntat cu realitățile lumii contemporane, pe care a vrut să o aducă pe acelaşi făgaş al cavalerismului, adică al comportamentului corect şi demn, respectând legile cavlerismului de a-l ajuta pe cel slab, de a-l apăra pe cel nedreptățit, de a spune adevărul şi a lupta împotriva abuzului, necinstei şi crimei şi de a fi liber şi suveran pe acțiunile sale, cultivând cinstea, onoarea, omenia şi adevărul.

Ei bine, toată această forță pe care o emana acest potențial omenesc care polariza în el întreaga forță de vitalitate a neamului său, nu putea să-i lase indiferenți pe cei cu care venea în contact.

Venind în contact şi cu Hitler, s-a petrecut ceea ce era firesc să se întâmple: Hitler a fost influențat de puterea personalității acestui om şi a intrat sub puterea lui dominatoare. Dacă luăm cunoştință despre felul cum a decurs prima lor întâlnire, din 19 Noiembrie 1940, de la Berlin, ne putem convinge de acest lucru.

Noi ştim cât de sigur pe el a fost Generalul la acea întrevedere şi cât de demne au fost răspunsurile date celui ce înadins voia să creeze o atmosferă de culpă, noului venit. La aluziile pline de reproşuri asupra trecutului, el a răspuns reproşând la rândul său.

Astfel, când Hitler a spus: "**Eu sunt mulțumit că, cu toate greşelile regelui Carol II, ați putut evita ca țara voastră să aibe soarta Cehoslovaciei şi a Poloniei…**", Generalul a replicat imediat:

"**Faptul că România s-a aflat mult timp în câmpuri ostile, nu ne poate fi imputat nouă. Sprijinul dat de Germania vecinilor noştri revizionişti, Bulgariei şi Ungariei, a fost cauza neînțelegerilor dintre cele două țări. Arbitrajul de la Viena a fost simțit dureros de poporul român şi va trebui să se dea dovadă de adevărată prietenie în viitor pentru ca România să colaboreze fără rezerve cu judecătorii săi. Principalele scopuri ale politicii mele vor fi reîntoarcerea la Patria Mamă a Basarabiei şi a regiunilor nordice ale Bucovinei şi Transilvaniei**...

Hitler răspunse imediat: "**Sinceritatea este o condiție a prieteniei**".

Găsesc că sunt suficiente aceste cuvinte ca să ilustreze omul Hitler, care avea înclinații naturale pentru a nutri admirație adevăraților oameni mari, cum era cazul lui Mussolini, Franco, Pétain, Manerheim.

Din acest prim contact descoperi destule motive să trateze cu stimă şi respect pe noul său aliat. Admirația şi încrederea totală nu întârzie să vină. Chiar la finele acelei întrevederi, suita Generalului Antonescu îl auzi pe Hitler declarând: "**Pe viitor, toată politica mea externă privind România sau interesele ei, va fi bazată pe strânsa prietenie care sper să mă lege de voi.**"

Lucrurile nu s-au oprit aici. În întrevederea avută "în doi", Generalul puse şi lui Hitler, după cum o pusese şi lui Mussolini la Roma, delicata întrebare, deşi fusese sfătuit să nu o pună: "**De ce ați părăsit Münchenul?**"

Iată cum evoluaseră de rapid relațiile abia înjghebate în timpul dimineții! Generalul intra în miezul problemelor politicii europene pe care Hitler hotărâse să o rezolve pe calea armelor. Deci o întreagă justificare a lui Hitler, în fața Generalului care, cu adevărat, devenise partener.

La despărțire, în fața suitei, Hitler îi declară: "**Vă rog să contați pe mine. Eu voi conta pe voi**".

…Dacă vorbim de un conflict între Rege şi Mareşal, trebuie să înțelegem că totul provenea de la Rege, instigat să-l contrarieze pe Mareşal. Toate astea îl enervau pe Mareşal pentru moment, dar nu creau un conflict. El soluționa şi trecea mai departe. Nu-i da atâta importanță încât să întrețină un conflict cu Regele, pe care îl socotea un copil… Conflictul era în spiritul şi mentalittea Regelui, care se credea superior Mareşalului.

Intrând în anul 1943 prin marile înfrângeri suferite de armatele germano-române la Don şi Stalingrad, Regele întoarce cazaca. De anul nou citeşte la radio un mesaj către țară pe care-l încheie propunând pace, cu condiția ca beligeranții să renunțe a continua războiul pe care poporul român îl dezaprobă. Germanii au trimis un protest violent, prin baronul von Kilinger, către Mareşal. El regreta greşeala Regelui, dar faptul era împlinit şi nu se mai putea face nimic. Kilinger nu se mulțumi. El ceru, în numele lui Hitler, ca Regele să se dezavueze public, explicând că citise în fața microfonului un text compus de mareşalul Curții, care nu corespundea vederilor sale şi anturajul său a profitat de buna lui credință.

Mareşalul nu admite să se preteze la mascarada propusă. El va pedepsi pe vinovatul care nu era altul decât **Baronul Stârcea!**

Iată că încă de pe acum apare un nume care vă este, desigur, cunoscut prin rolul ce-l va deține în continuare, de prim plan, în complotul de la Palat ce se va săvârşi peste un an!

Într-adevăr, Baronul Stârcea care, în fond, nu era adevăratul răspunzător, ci ministrul de externe Mihai Antonescu, care nu şi-a asumat răspunderea aprobării textului ce-i fusese prezentat de Stârcea, a fost sancționat cu trimiterea pe front. Regele însă se opune! Iată că acum nu mai avem de-a face cu Regele din timpul Rebeliunii! Atunci nu se opusese când aghiotantul regal Mircea Tomescu îi fusese îndepărtat, deşi avea mai multe obligații față de acesta, decât le avea față de Stârcea.

Înfruntarea Mareşalului puse capăt definitiv înțelegerii care, chiar de formă, existase între Rege şi Mareşal.

Dar asta nu a fost totul, deoarece Mareşalul a mai fost nevoit să mai ia o măsură împotrtiva unui ofițer aparținând Casei Regale, locotenentul Vergoti, prietenul Regelui şi intimul Reginei Mame. Pe baza raportului Şefului Casei Militare a Regelui, generalul Mardare, prin care aducea la cunoştință Mareşalului atmosfera morală nesănătoasă din Palat, în care persoana locotenentului Vergoti era persoana principală a acestei situații, Mareşalul l-a trimis pe front. Scandal. Generalul Pastia a trebuit să plece odată cu locotenentul de la Palat. Regina Mamă era foarte supărată şi Regele de asemenea…"

…**Un lucru e sigur, acela că pentru Mareşalul Antonescu patriotism însemna dragoste, devotament, jertfă şi gătință de luptă pentru binele Patriei şi al Neamului Românesc!... În timp ce, pentru Regele Mihai, birul cu fugiții şi uşurința impardonabilă cu care, prin trădare de Patrie, i-a adus pe ruşi în România, n-a însemnat şi nu înseamnă altceva decât … p a t r i o t a r d i s m!... ca să nu zic antiromânism!**

…Este cazul să mă refer la răspunsul dat de Mareşal la o întrebare a lui Hitler în legătură cu participarea sau neparticiparea României la un eventual război contra ruşilor.Antonescu i-a spus: **"Vreau să particip din primul moment al războiului deoarece şi-ntr-un fel şi-ntr-altul ruşii vor bombarda teritoriul României, iar România nu va ierta Generalului Antonescu de a fi lăsat Armata Română cu arma la picior în timp ce forțele germane din România vor porni împotriva ruşilor."**

...După două luni de lupte grele, ajuns la Nistru, Generalul zise: **„Să termin războiul acesta, ca să încep să fac ordine în țară şi să pun toată lumea la lucru!”**

Şi asta în ciuda sabotorilor din umbră, în frunte cu *Iuliu Maniu,* care îl luau „peste picior” pentru fraza: **„Merg în est pentru a recâştiga drepturile noastre din vest!”...** Ceea ce nu însemna altceva decât recucerirea Ardealului de Nord furat de unguri prin dictatul de la Viena!

...S-a găsit un nemernic şi în rândul militarilor! Un fost general în armata austro-ungară, **Iacobovici**, care scria: **„...Soldatul român s-a bătut bine între frontierele sale şi niciodată în afara lor.”**

La care Mareşalul, i-a dat doar această replică usturătoare: **„... Se face afirmația că soldatul român nu se bate bine decât înăuntrul frontierelor țării... Numai un străin de neam poate face o asemenea afirmație. Dar la Marienburg cine s-a bătut?... Dar în Polonia cine s-a bătut?... Dar la Nicopole, Adrianopol, Tisa, Budapesta, cine s-a bătut?.:.”**

...Dacă complotiştilor de la Palat, în frunte cu Matache, cum era poreclit *Sănătescu, Ion Mocioni-Stârcea, Mircea Ioanițiu, generalul Aldea şi colonelul Emilian Ionescu* li se pot acorda unele circumstanțe atenuante, *Regele Mihai, Iuliu Maniu, Gheorghe Brătianu, Constantin Titel-Petrescu* nu pot avea nici un fel de scuze!

...Nu pot să nu dau crezare însemnărilor de jurnal ale Regelui Carol al II-lea, din 12 Iulie 1938, despre o şedință de guvern în cadrul

căreia Miron Cristea, referindu-se la Reîntregirea României de la 1918, a spus:

„Singur el, Valer Branişte, bănățenii şi Hosu au fost pentru unirea necondiționată a Ardealului şi că pertractările celorlalți în cap cu Maniu, au fost infinit de ridicole. Maniu voia o autonomie de zece ani a Ardealului... În timp ce ei pertractau în sală, Miron Cristea şi Hossu s-au înfățişat poporului şi au anunțat Unirea fără condidiții."

Mai mult, cum notează Regele, Iuliu Maniu şi adepții săi **„la toate întrunirile preliminare din timpul războiului n-au voit să participe."**

Cunoscând astfel spusele fostului Patriarh, mare mi-a fost mirarea să-l aud pe **Corneliu Coposu,** în cadrul unui film documentar, afirmând că **„ Iuliu Maniu a fost creatorul națiunii române."**

Acel Iuliu Maniu care în „planul său revizuit din 27-28 Iunie 1944" zicea că **„lovitura (contra lui Ion Antonescu) trebuie sincronizată cu acțiunea aliaților: lansarea unei masive ofensive sovietice pe frontul românesc în decurs de 24 de ore după răsturnarea guvernului"**de la Bucureşti etc!

„...Prea multe răutăți, sub formă de bancuri, zice **GHEORGHE BARBUL,** porneau din anturajul Regelui împotriva Mareşalului şi a soției sale, ca să se vadă duşmănia ce se cocea acolo.

Acea convingere, păstrată tot timpul în subconştientul meu, m-a îndemnat atunci când Mareşalul se pregătea să se urce în maşina care trebuia să-l ducă la Palat pentru ultima oară, să-i spun colonelului Davidescu: „Cum se poate ca Domnul Mareşal să meargă acolo cu o

gardă atât de redusă?” Era acel instinct grefat pe convingerea ce mi-o făcusem cu un an mai devreme, că Mareşalul era pândit la Palat de o gravă primejdie. “Lasă Davidescu, nu este nevoie. Doar mergem în casa Regelui!” Cuvinte fatale pornite dintr-o natură încrezătoare în virtuțile înalte ce trebuiau să călăuzească un monarh. Şi s-a văzut!

Atunci când Mareşalul a fost condamnat la moarte, iar cererea de grațiere făcută de mama Mareşalului a fost respinsă de către Rege, generalul Sănătescu, prezentând decretul cu sentința de moarte a Mareşalului, Regele şi-o fi reamintit de cuvintele spuse cu un an în urmă acelui maior de la Cabinetul Militar al Mareşalului: “*Lăsați-l pe Rege în pace. Este un copil încă. Numele lui nu trebuie întinat silindu-l să-l pună pe condamnări la moarte…”* şi era vorba de hoți şi de criminali de rând. Sigur, prin gura mareşalului Palatului de atunci **Destinul voise să arate că numelui acelui copil i se rezervase “onoarea” de a-l pune drept semnătură pe cea mai oribilă crimă, nu numai a istoriei româneşti, dar şi mondiale.**

Drept corolar al evoluției neînțelegerilor şi duşmăniei Palatului împotriva Mareşalului, a fost “actul de la 23 August”. Urmare logică şi încununarea unei opere dusă timp de aproape cinci ani progresiv şi perseverent. Analiza acestui act o lăsăm pentru la sfîrşit. Totuşi, pentru a reveni la subiectul de la care ne-am abătut, şi anume declanşarea Rebeliunii, **putem avansa afirmând că între comportamentul Regelui pe timpul tratativelor Mareşalului cu rebelii are o corespondență totală cu comportarea lui la 23 August.** Aceleaşi elemente se conjugă în vederea aceluiaşi scop. Confuz în prima

manifestare; limpede în cea de-a doua. În ambele dăți a existat elementul Rege, instigator, scop şi procedeu.

Scopul acțiunii prime ca şi în cea finală, a fost trecerea Regelui pe primul plan şi subordonarea, dacă nu chiar dărâmarea autorității Mareşalului. În ambele acțiuni Regele a fost sub influența şi conducerea elementului instigator. În prima acțiune s-a prezentat în persoana adjutantului regal, Mircea Tomescu, care, prin Rege, voia să conducă Legiunea, iar în cea de-a doua, mai mulți, cu principalul personaj Mocioni-Stârcea, cel ce avea de plătit polița ruşinii suportate de a fi fost sancționat cu trimiterea pe front. Corelația, atât în prima, cât şi într-a doua, a fost elementul surprinderii totale. Iarăşi elementul comun al coalizării cu duşmanii Mareşalului: legionarii de prima dată; comuniştii, de ultima dată.

Din această corespondență între cele două acțiuni ale Regelui, concluzia care se impune este că Regele era o persoană influențabilă şi că,atunci când această persoană a căpătat total ascendența asupra sa, el, Regele, renunța la orice simț moral, fiind în stare de orice, chiar de crimă.

Ca încheiere, reamintesc cuvintele lui Hitler asupra Mareşalului la una dintre întâlniri, când acesta l-a avertizat că la Palat se petrec lucruri care stârnesc bănuieli grave. Mareşalul, senin, i-a răspuns: ***"Regele e un copil. Nu poate fi nimic serios."***

Iar Hitler, printr-o intuiție clar-văzătoare, i-a răspuns: "**Da, este un copil, dar şi copiii pot deveni periculoşi când intră sub influențe străine**."

Regele, pentru Mareşal, care avea vârsta bunicului său, nu era altceva decât un “copil” în spinarea căruia soarta îi aruncase o imensă povară. La această situație gravă pentru Suveran, contribuise el, Mareşalul. Deci, conştiința îl obliga să ajute şi să vegheze asuspra lui. Se angajase de altfel în fața fostului monarh că va veghea asupra vieții tânărului vlăstar. Şi acesta a fost conceptul Mareşalului asupra tratamentului ce a aplicat Regelui pe timpul guvernării sale. Acele incidente le considera inerente şi nu le atrtibuia provenienței Regelui, ci anurajului său.

În felul acesta, noțiunea de “conflict” între Rege şi Mareşal e nelalocul ei.

Tot astfel se petreceau lucrurile dinspre partea Mareşalului. Regele îşi mărea doza de ranchiună la adresa acestuia. În timp ce Mareşalul uitase de mult cele întâmplate. Regele mocnea de indignare, care era alimentată zi de zi de anturajul care-l ura pe Mareşal.

Deci vedeți până unde se mersese cu respectul către Suveran din partea Mareşalului, încât tolera în jurul acestuia persoane care erau duşmani notorii ai Mareşalului. De exemplu, generalii Aldea şi Mihail. În ceea ce privea pe Ioanițiu, Mocioni-Stârcea, erau prea tineri pentru a-i lua în seamă.

Ca să ne dăm seama cum gradul de ranchiună a crescut şi progresat, încât să nu mai fie stăpânit şi să ia forme lamentabile, puerile, să ne amintim scena de la Palat din ziua arestării. Când Mareşalul expunea planul ieşirii din alianța cu Axa şi se afla într-o concentrare dramatică a întregii sale ființe, Regele îl întrerupe cu

observația: “**Nu mai îmi spuneți Măria Ta, ci Majestatea Voastră.**” (Apărut în presa timpului)

Dar, din câte ştim, pe tatăl Regelui îl denumise tot Măria Ta, denumire rămasă de la voievozi. Pe el, pe Mihai, timp de patru ani tot aşa îl numise. Cât timp a suportat el această situație şi cât de lipsit de curaj a fost, pentru că, tocmai atunci, în acele momente cruciale pentru Tron şi pentru toți, să găsească el prilejul pentru a răbufni. Câtă otravă adunase el în suflet ca s-o reverse asupra acestui om, căruia îi datora totul, în acel moment dramatic care va rămâne unic în istoria României. Cu acea observație, Regele îşi pregătea terenul să intre în nemurire. Cât de consternat trebuie să fi rămas Mareşalul când a văzut în sfârşit cu ce element avusese de-a face.

Ştim cele ce au urmat. Pentru a întări mai mult afirmațiile de mai sus, precum că conflictul a existat în mintea Regelui şi nu l-a implicat şi pe Mareşal, să luăm exemplul final prin care acest mare martir al Neamului îşi consumă actul prefinal al vieții sale eroice.

Când ministrul Leca, grațiat în ultimul moment se duce la Mareşal spre a-şi lua rămas bun şi-l întreabă dacă are ceva de transmis, el îi dă acest mesaj pentru Rege, din pragul mormântului:

“Spune-i Regelui că nu plec supărat pe el. Mai mult. Spune-i că-i mulțumesc că mi-a dat prilejul să mă aşez cu un minut mai devreme lângă martirii Neamului care au luptat pentru gloria şi mărirea lui.”

Dar, ca rever al medaliei, ce bine ar fi fost ca Mareşalul să fi acordat mai multă atenție manifestărilor Suveranului. Şi-ar fi cruțat,

poate, şi soarta lui şi pe a Regelui şi pe a țării. Dar cu implacabilul destin nu te poți pune în contra…”

…Pentru a încheia aceste considerente voi reda următorul dialog dintre ministrul român la Stockholm şi doamna Kolontay, ministrul Uniunii Sovietice, în Suedia.

Ministrul Nanu:

– Întreb pe doamna ministru dacă convorbirea aceasta asupra unui eventual armistițiu poate fi socotită ca dusă în calitate de ministru împuternicit, sau este o discuție particulară?

Doamna Kolontay:

– Ea poate fi socotită ca o discuție dusă cu un împuternicit al guvernului sovietic.

Ministrul Nanu:

– În acest caz România poate conta pe asigurările guvernului sovietic că la sfârşitul războiului i se va acorda Transilvania întreagă, adică şi partea ocupată de Ungaria?

Doamna Kolontay:

– Da. România poate conta pe asigurările guvernului meu, pentru acordarea Transilvaniei de Nord.

Ministrul Nanu:

– Am dezlegarea să comunic oficial guvernului Mareşal Antonescu aceste asigurări?

Doamna Kolontay:

– Da. Puteți comunica oficial aceasta guvernului Mareşalului Antonescu.

În concluzie generală, nu numai că nejustificarea războiului din Est nu mai poate fi pusă, ci şi conceptul sub care este privit acest război şi de cei care-l admit şi, mai ales, de către cei ce-l consideră neoportrun. Războiul din vest nu ar fi putut avea loc fără cel din Est şi că în planul general al operațiunilor, conceput de Mareşalul Antonescu, ele constituiau un tot, urmărind plenar atingerea celor două scopuri urmărite şi atacate succesiv – reîntregirea frontierelor României Mari.

Războiul din Est a fost necesar, sub amenințarea sancțiunii desființării armatei şi, în consecință, a imposibilității marcării drepturilor României la Est şi împlinirea lor în Vest.

SINCERITATE DE MARE ROMÂN!

...La reproşul că, chipurile, România n-a fost alături de Germania, Mareşalul Antonescu i-a expus Generalului **Friessner** cele ce urmează:

Rog pe Excelența Voastră să-mi permită să vorbesc, de asemenea,ca de la soldat la soldat şi tot aşa de deschis,ca de la om la om. Este evident şi de la sine înțeles că războiul actual decide soarta Europei şi, în special, a poporului român. Nu numai eu şi pătura noastră conducătoare, ci şi poporul român, în covârşitoarea lui majoritate sunt bine convinşi şi-şi dau seama de ceea ce reprezintă superioritatea, care creşte amenințător, a statului ruso-sovietic, cu atât mai mult cu cât poporul român, secole întregi a luptat contra asupririi ruseşti şi a trebuit să suporte ca Rusia în năzuința ei spre sud-estul european, să smulgă necontenit bucăți din teritoriul românesc. Această conştiință a pericolului care amenință Europa o găsim la păturile

conducătoare, aproape la toate țările europene. Însă nu numai că anumite popoare din Europa nu luptă alături de Germania, dar unele duc acțiuni care vatămă serios puterea Germaniei.

Se pune întrebarea, pentru ce motiv aceste popoare acționează astfel? Răspunsul poate fi doar acela că Germania a comis greşeli politice. Astfel, în cursul acestui război, niciodată Germania, prin reprezentanții ei, n-a declarat care sunt intențiile germane față de fiecare stat, dacă victoria finală va fi câştigată. O astfel de declarație ar fi lămurit popoarele europene şi ele s-ar fi unit în luptă comună contra Rusiei sovietice.

Germania a pregătit războiul contra Rusiei încă din 1930 (o greşeală în procesul-verbal) şi totuşi comite – cu un an înaintea începeerii acestuia – o mare greşeală politică, jefuind singură brațul ei drept, prin sfărâmarea şi ciopârțirea frontierelor române în favoarea Rusiei, Ungariei şi Bulgariei, când era clar că de la Marea Baltică până la Marea Neagră, poporul german are numai un singur popor ca aliat natural şi direct intersat în lupta contra Rusiei sovietice: poporul român şi statul român. În loc să întărească acest stat –căci prin aceasta ar fi întărit brațul Germaniei care trebuia să lovească Rusia – s-a comis, din partea Germaniei, marea greşeală politică, mutilând statul român şi poporul român în corpul şi moralul acestora.

Ministrul de externe geerman, domnul Ribbentrop, în anul 1939, la Moscova, cu ocazia încheierii pactului germano-rus, care a precedat războiul contra Poloniei, a promis ruşilor Basaratia şi Bucovina de nord. Domnul von Ribbentrop – aşadar Germania – a smuls României Transilvania de nord, leagănul poporului român şi l-a

dat Ungariei, care nu are nici un drept. Eu numesc pe Domnul Ribbentrop, căci la Viena, Musolini şi Ciano şi mai ales Italia nu contau, o altă parte din trupul României, partea de sud a Dobrogei şi a dat-o Bulgariei. Dacă din punct de vedere al populației, regiunea dată Bulgariei nu avea o puternică populație românească, Basarabia de nord şi Transilvania de nord sunt – din punct de vedere al populației – într-o majoritate superioară cu populație română.

Poporul român, aşa lovit de politica greşită germană, în loc să se întoarcă şi să se arunce în brațele inamicilor care i-au promis şi încă promit retrocedarea regiunilor pierdute prin diplomația germană şi care continuu accentuează că nu recunosc valabilitatea Dictatului de la Viena, merge alături de Germania cu nestrămutată credință. Este singurul caz în istorie când un popor care a fost astfel tratat de un alt popor aliat, nu se întoarce împotriva acesuia şi merge la luptă alături de el, intră ca aliat într-un război, fără să aibă un tratat de alianță militar şi politic. Nu este aceasta o dovadă evidentă a ținutei etice şi onorabilității loiale cu care poporul român stă de partea Germaniei în acest război şi călătoreşte pe acelaşi vapor, fără ca cel puțin să ştie încotro este condus. Căci astăzi, cu toate încercările mele, conducerea germană niciodată nu a declarat deschis ce soartă este rezervată acestui popor român, aliat credincios şi loial.

Singurele ființe care-şi urmează stăpânii, chiar atunci când sunt ofensate, sunt sclavii. Poporul român însă nu este sclav. Sclavul lucrează de frică; poporul român acționează însă din conştiința adâncă a firii sale. Căci el este pe deplin conştient de marele pericol care îl amenință în miezul ființei lui: puterea covârşitoare a Statului Sovietic!

Poporul român stă singur în mijlocul popoarelor slave. El nu are modul de a gândi al poporului bulgar, care vede în poporul rus pe fratele mai mare, ca şi poporul sârb şi cehoslovac. El este conştient că stând în fața intereselor ruseşti şi înconjurat de popoare slave, are numai un singur sprijin şi un aliat natural: poporul şi statul german. Şi tocmai de aceea, el nu poate înțelege şi se întreabă dacă un rege al lui şi o personalitate conducătoare au comis anumite greşeli, pentru ce este lovit în întregime? Pentru că ce popor, în lume, nu a comis greşeli? Pe de altă parte, interesul alianței şi al colaborării între poporul român şi poporul german nu cuprinde numai această perioadă de timp a războiului actual, ci se întinde în timpurile viitoare, atât în domeniul politic, cât şi în cel economic. Cum şi războiul poate să meargă spre sfârşit, Rusia va ieşi de aici mai puternică decât cum a intrat. Aceasta va însemna, aşadar, şi mai departe, pentru Europa un pericol mare şi de durată. Poporul european, căruia îi revine misiunea să înfrâneze aspirațiile statului covârşitor de puternic ruso-sovietic este poporul german, care are în estul şi sud-estul Europei un singur aliat natural: poporul român, care ocupă o regiune întinsă de circa 40% din linia dreaptă a distanței între Marea de Nord şi Marea Neagră.

Statul german trebuie să fie tare pe Marea de Nord şi la sud; Statul român şi poporul român trebuie să fie mari şi tari la Marea Neagră şi la nord, ca să formeze un bastion împotriva intențiilor Rusiei sovietice. Acum, în loc să fie întărit acest stat şi acest popor, care reprezintă în războiul împotriva Rusiei sovietice direct brațul Germaniei, Statul german a făcut greşeala politică să slăbească material şi moral acest braț al Germaniei, prin faptul că l-a mutilat.

Credeți Dumneavoastră excelență, că simplul cetățean român, soldatul şi ofițerul român, dintre care mulți au în Transilvania predată Ungariei, părinți, frați, surori, sau alte rude şi averi şi care au fost sistematic jefuiți, închişi, batjocoriți şi asasinați de unguri şi aceasta cu toate intervențiile şi expunerile mele față de conducerea germană şi în special față de Domnul von Ribbentrop care, totuşi, prin dictatul de la Viena se obligase să garanteze un tratament omenesc populației române din acea regiune... nu-şi pune întrebarea pentru ce aliatul României în războiul contra Rusiei permite Ungariei toate acestea? De ce acest aliat nu declară public că nu se mai recunoaşte legat de Dictatul de la Viena, - Dictatul nedrept de la Viena? Este adevărat că la ultima mea vizită la Führer, acesta mi-a spus între patru ochi, că, pentru el, acordul de la Viena nu mai există. Aceasta este însă o afacere personală: **eu nu pot să spun nimic despre acestea, căci comunicarea a fost între noi doi şi nu oficială. Poporul român nu ştie nimic despre aceasta şi eu nu eram destinat să fac publicitate, comunicarea purta un caracter absolut confidențial.**

Cum stă acum sufletul poporului român față de acest tratament, când propaganda de partea aliaților îi umple urechile zilnic cu asigurări că România va fi iarăşi instalată în drepturile ei teritoriale, care i-au fost suprimate prin diplomația germană la Viena? Aceasta este explicația faptului că în anumite cercuri româneşti s-au pus poate chestiuni şi s-au făcut sforțări în felul acelora la care Dumneavoastră ați făcut aluzie.

Eu nu sunt un supraom, eu nu am în spatele meu nici un partid politic, ci sunt singur şi totuşi am ajuns să conduc Statul român timp de

patru ani în aşa fel, că nimeni nu-mi poate face un reproş sau să ridice vreo acuzație în contra politicii mele interne şi externe. Fără Mareşalul Antonescu, România ar fi fost, poate, astăzi, o jertfă a anarhiei şi a puterilor duşmane Germaniei, aşa cum s-a întâmplat cu celelalte țări din Balcani. Eu sunt singurul conducător de stat din Europa care poate să meargă în mijlocul poporului său fără gardă de corp, fără să se teamă că i s-ar întâmpla ceva. Eu sunt singurul conducător de stat din Europa care îşi poate permite să apară în oficialitate nepăzit. Poporul român vrea să ştie ce soartă îl aşteaptă din partea aliatului său german.”

ACTUL TRĂDĂRII DE LA PALAT

Aşa cum îl redă, ca martor al evenimentelor, generalul **GHEORGHE BARBUL** în lungile discuții cu **Larry Watts:**

“Din discuția pe care a purtat-o trimisul Regelui cu reprezentantul Mareşalului, primul a aflat că Mareşalul va pleca pe front în ziua următoare…

Pentru **Mocioni-Stârcea** a fost mană cerească. Aflase cel mai important lucru pe care îl dorea. Urmărirea fusese rodnică!...

Om al lui Iuliu Maniu, – **Niculescu-Buzeşti,** şeful Serviciului Cifru al Preşedinției, primeşte o telegramă sosită pe numele Mareşalului. Telegrama cu Convenția de Armistițiu semnată de Soviete! Era tocmai ce aştepta Mareşalul cu înfrigurare! Dar în loc să-i fie predată, telegrama i-a fost înmânată lui Iuliu Maniu care o vârî în buzunar, spunând: “**Lasă, drăguțule, că ne va trebui cândva!...”**

Dimineața, când Mareşalul abia se desprinsese de somn… Regele deja era informat de Mocioni-Stârcea că Mareşalul urma să plece pe front a doua zi. Imediat complotiştii se adună şi devansează data arestării…

– Dragul meu, i se adresează Mihai Antonescu mareşalului, Iuliu Maniu, Vintilă Brătianu şi ceilalți şefi de partide se întrunesc azi după-amiază la Rege şi vor ca, sub conducerea ta, să faceți o coaliție Guvern-Opoziție spre a scoate țara din război.

– **Nu merg acolo, am spus. Dacă vor să se unească cu mine, acum în ultimul ceas, după ce m-au refuzat tot timpul, n-au decât să vină ei la mine. Acolo nu mă duc…**

– Hai Ionele, interveni Doamna… poate că e mai bine, cum spune Ică, să facem armistițiu cu ei. De ce iarăşi tu să-ți iei întreaga răspundere…

…La Palat, Mocioni-Stârcea îl punea la curent pe Rege cu cele aflate din gura colonelului Davidescu.

"…Mihai asculta în tăcere. Tot ce auzea îl intimida, îl speria… Stârcea propuse în continuare să se treacă la acțiune. Mareşalul nu trebuia să scape, căci va ordona război total… Ion şi Mihai Antonescu trebuiesc chemați la Palat în acea zi şi arestați…

În cele din urmă Regele zise: Da!"

Deci, în timp ce Ică Antonescu se străduia să convingă pe Mareşal să se ducă la Palat, Mocioni-Stârcea convingea pe Rege să-l cheme şi să-l aresteze. Sincronizare perfectă.

Ceea ce trebuie reținut din aceste informații este că se lucrase repede şi hotărârea de a se devansa data arestării Mareşalului

fusese luată. Mareşalul, deci, va trebui chemat la Palat, întocmai cum făcuse Regele Emanuel al Italiei cu Ducele. Să reținem aşadar primul element care ne va servi la stabilirea adevărului, deoarece sunt lansate două versiuni: una că Mareşalul a cerut să-l vadă pe Rege; alta că Mareşalul a fost chemat la Palat.

Cu o oră înainte de începerea Consiliului de Miniştri, colonelul Davidescu îşi începuse activitatea pregătirii dosarului privind pe Mareşal şi a sălii de Consiliu. De serviciu la Palat în acea dimineață se aflau colonelul Romeo Zaharia, adjutantul şi şeful de cabinet al Mareşalului, împreună cu adjutantul de serviciu, lt. comandorul Popescu-Devesel.

Cu un sfert de oră înainte de începerea Consiliului, am avut prilejul să salut pe rând miniştrii participanți. Rețin figurile generalilor Pantazi, Ministrul Armatei, Dobre, Ministrul Înzestrării, Jienescu, Ministrul Aerului, Arbore…, Piki Vasiliu, Comandantul Jandarmeriei, Atta Constntinescu, Ministrul Comunicațiilor, general Iosif Teodorescu, Comandantul Comandamentului Capitalei, colonelul Mardare din partea Marelui Stat Major, Eugen Cristescu, şeful Siguranței… Pe fețele acestora am găsit o gravă preocupare premegătoare acelei întruniri în preajmă de mari evenimente… Pe unele fețe mai stăruia încă aerul optimist de totdeauna, ca de pildă la generalul Dobre şi Piki Vasiliu. Strângeri de mâini grăbite, crâmpeie de dialoguri.

La ora când Regele terminase de dat gradelor inferioare toate dispozițiile pentru arestarea Mareşalului, dar încă nu era sigur dacă acesta va veni sau nu, ultimul şi istoricul Consiliu de Miniştri de la Snagov, din 23 August 1944, orele 10 fix, începuse.

Exact în acele momente, la Palat, Regele personal instruia pe sub-ofițerul Bâlă care declară (Şi a fost ora H):

“**Simțisem în ziua aceea o frământare extraordinară. Către ora prânzului Regele mă chemă la el cerându-mi să-l însoțesc. A urcat la etaj. A intrat într-un salonaş şi s-a oprit în fața unei uşi mascate a seifului. A scos o cheie, mi-a ordonat să mă apropii, apoi mi-a dezvăluit secretul celor şase butoane. “Notează-ți cifrul” mi-a zis. În prezența Regelui, am deschis seiful. Era o încăpere goală, lungă de trei metri, ermetică. Mi-a spus să aduc două scaune şi o măsuță. “Ai să te pricepi să-l închizi şi să-l deschizi? m-a întrebat. Ține cheia. În cazul când îl a r e s t ă m, aici o să-l închizi. Abia atunci am aflat ce mi se hărăzise…”**

Tot în cursul acelei dimineți, s-au mai petrecut lucruri ce merită a fi luate în seamă. În “**Cronica unei zile istorice**”, stă scris:

“Leaderii politici burghezi”, cu asentimentul lui Titel Petrescu, fac un efort de ultimă oră pentru a evita insurecția. Iuliu Maniu, Vintilă Brătianu şi Titel Petrescu se întâlnesc în cursul dimineții (pe timpul cât se ținea Consiliul de Miniştri de la Snagov) şi decid să-l trimită pe Gheorghe Brătianu la Mareşal cu misiunea de a-l determina să ceară încheierea Armistițiului.

Era o încălcare a înțelegerii cu Partidul Comunist, prin care se prevedea o imediată răsturnare a Guvernului Antonescu. Gh. Brătianu va trebui să declare din partea Opoziției că aceasta “va pune la dispoziția Mareşalului toată puterea politică şi socială a celor două mari partide.” Dar, în dimineața aceleiaşi zile, în frontul complotist se produce o sciziune.

Partidele politice se despart de Rege şi Partidul Comunist, optând pentru o soluție de Armistițiu sub conducerea Mareşalului. Pentru a despărți clar aceste două atitudini vom spune că în concepția Opoziției era ca în cazul când Mareşalul refuză a face Armistițiu şi vrea să continue războiul alături de Hitler, să fie arestat. În cazul când el vrea să facă Armistițiu, să fie lăsat să-l facă.

Regele şi comuniştii sunt de altă părere. Orice ar face şi ar declara Mareşalul, odată intrat pe poarta Palatului, trebuie arestat.

Cunoaştem din publicațiile ulterioare cum că Maniu, Dinu Brătianu şi Titel Petrescu, în noaptea de 22/23 August au asistat până la sfârşit la consfătuirea de la Palat, când se hotărâse arestarea Mareşalului. Dimineața de 23 August îl găsise într-o totală transformare lăuntrică. De unde în intervalul de la 20 la 22 August căzuseră de acord cu punctul de vedere comunist, acum revin la soluția "Armistițiul sub conducerea Mareşalului şi cu sprijinul nostru."

Dar, în ce priveşte pe Maniu, conştiința lui nu fusese trezită în asemenea măsură ca, trimițând pe Gh. Brătianu la Mareşal, să-i dea şi telegrama cu Convenția sosită pe numele Mareşalului. O păstrează mai departe şi, atunci când Gh. Brătianu, mai înainte de a pleca, i-o cere, acesta, cu un cinism demn de un Talleyrand, îi spune: "Lasă drăguțule că poate ne mai slujeşte la ceva." Şi astfel, Mareşalul era predat legat de mâini şi de picioare dulăilor regali.

Se făcuse aproape ora 12. Consiliul era plin. Puțin după venirea Veturiei Goga sosi şi Gheorghe Brătianu, trimisul partidelor de opoziție, cu mesajul către Mareşal. Comandorul Devesel îl conduse la cabinetul colonelului Zaharia, care urma să-l introducă la Mareşal.

Audiența a durat 20 de minute. Împreună cu comandorul Devesel, am rămas în cabinetul colonelului Zaharia care, apropiindu-se de uşa în care Mareşalul – părăsind pentru moment Consiliul – venise să-l primească pe trimisul Partidelor, ne făcu semn să ne apropiem. După un murmur de cuvinte neînțelese se desprinse vocea limpede a Mareşalului.

"*Bine că s-au trezit în ceasul al 12-lea, Domnule Brătianu, ca să vină la mine pentru a duce împreună o acțiune ca să putem salva țara... Sunt de acord. Dar cu o condiție: să-mi fie adusă până la orele 15,30 azi, o scrisoare din partea Domnilor Maniu şi Brătianu, prin care să confirme cele spuse de dumneata. E necesar ca să rămână scris cele discutate aici, pentru Istorie...*"

Consiliul de Miniştri se terminase către orele 13 şi Mareşalul la orele 13,30 minute se retrăsese în apartamentul său, dând dispoziții colonelului Davidescu să-i fie gata mapa cu documentele pe care le va prezenta Regelui la vizita de după masă la Palat.

Imediat după ce Mareşalul s-a retras, colonelul Davidescu şi cu mine ne-am înapoiat cu barca la vilă. În barcă l-am întrebat pe colonel:

– Domnule colonel, dar ce caută Domnul Mareşal la Rege?

El îmi răspunse sec:

– Aşa a hotărât Domnul Mareşal.

– Dar de ce nu vine Regele aici, cum a mai venit de atâtea ori?

– Dumneata uiți că există un protocol şi că este vorba de Regele țării?

– Da, dar Domnul Mareşal are prerogativele vârstei şi gravei răspunderi. Şi nici nu are timp să pună pe Rege în situație. Are un mareşal al Palatului, general, ofițer de Stat Major…

Când, la orele 15 eram înapoi, în fața Palatului, cele trei limuzine erau la scară. Colonelul şi cu mine ne-am dus la birouri, iar puțin înainte de 15,30, cu mapa pregătită, am intrat în apartamentul Mareşalului. Eu am coborât la ieşire, urmând să-l aştept pe Mareşal.

Colonelul Davidescu a coborât înainte şi a luat loc lângă mine pe treapta superioară a scării de la intrare. În stânga mea se afla căpitanul de transmisiuni Trifu. Garda personală aştepta afară în maşini.

La orele 15,30 Mareşalul apare în capul scării. Era în uniformă, cu cravaşa nelipsită. Era acelaşi din toate zilele. Pe figura lui nici o urmă de îngrijorare. Mai purta semnele unui rest de sfîrşit de siestă. O uşoară semi-somnolență parcă mai stăruia pe pleoapele păstrate pe jumătate închise.

Noi, aliniați, am salutat. A venit la noi şi ne-a strîns mâna pe rând, apoi s-a îndreptat spre automobil, coborând primele trepte ale scării de la peron.

Brusc, în acel moment, am fost străbătut ca de o presimțire. Scena arestării lui Mussolini mi-a revenit în fața ochilor. Şi atunci, i-am spus lui Davidescu, rămas încremenit cu mâna la chipiu:

– Domnule colonel, cum puteți să-l lăsați pe Domnul Mareşal că meargă la Palat cu o gardă simbolică? (Erau şase subofițeri de jandarmi şi doi ofițeri: Maiorul Georgescu şi Căpitanul Dimitriu) .

Colonelul, ca împins de un resort, a sărit de lângă mine şi într-o clipă l-a ajuns pe Mareşal care era gata să urce în maşină. Cu voce plină, l-am auzit spunându-i:

– Domnule Mareşal, nu puteți merge la Palat cu o gardă aşa de redusă. Dați ordin să vă ajungă întăriri din Regimentul de Gardă.

– *Nu e nevoie Davidescu de nici o pază, este de ajuns şi asta. Doar merg în casa Regelui. Ne întâlnim la Preşedenție la orele 18, când îmi prezinți la semnat Directiva Operativă pentru cele două Armate.*

Înmărmuriți în poziția de "drepți", noi, cei trei ofițeri, rămaşi ca ultimă expresie a unei întregi oaste credincioase, privirăm în urma maşinilor până ce dispărură după cotul şoselei, când intrară în pădure…

Mareşalul pleca de la Snagov, după cinci luni încheiate, într-o după-amiază caldă şi senină de sfîrşit de August. Părăsind un sanctuar în care arsese esențele cele mai curate ale unui suflet curat şi mare şi ale unei minți luminate pentru a pătrunde într-un viespar. Şi nimic din fire nu se împotrivea. Ieşind din parc, cu fiecare rotire a roților, **Mareşalul intra în Istorie vertiginos, cu surâsul pe față, cu încrederea în suflet şi cu conştiința împăcată, pentru că făcuse tot ce-i stătea în putință să împingă Țara şi Neamul mai departe pe axa devenirii sale. Ca un astru, îşi încheia în apoteoză mersul său orbital şi, în cădere, lăsa nepieritoare o trenă de lumină care-l va urma în eternitatea românească…**

Când am intrat în cabinet, colonelul Davidescu mă aştepta cu nelinişte. Ceva deosebit se întâmplase.

– Ai auzit ceva? mă întrebă imediat ce am pătruns în cabinet.

– ?!?!

– Uite, chiar acum m-a părăsit avocatul Petroiu care a venit să mă întrebe dacă ştiu ceva despre Domnul Mareşal, deoarece circulă zvonul în oraş, cum că ar fi fost arestat la Palat.

Am rămas consternat. Totul s-a învârtit în capul meu, încercând să fac ordine din crâmpeiele de impresii culese în timpul zilei. I-am răspuns:

– Domnule colonel, totul este posibil! Ați mai aflat şi din altă parte ceva? Trebuie verificat imediat. Chemați-i şi pe ceilalți ofițeri prezenți în Preşedenție spre a vedea ce ştiu.

Colonelul sună pe rând la toate butoanele ce legau cabinetul său cu subalternii. Apărură lt.col.Zaharia, maiorul Anghel Nicolae, comandor Popescu Devesel, maiorul Florescu Radu. Nici unul nu ştia nimic.

– Domnule colonel, i-am spus, să verificăm dând un telefon la Palat domnului general Sănătescu şi să-l întrebați dacă Domnul Mareşal se mai află la Palat şi dacă mai întârzie. De felul cum va răspunde va depinde edificarea noastră.

Colonelul îi privi întrebător pe cei pezenți şi, citind pe chipurile lor aprobarea, se întoarse spre masa cu aparatele telefonice şi, ridicând receptorul telefonului direct cu Palatul, ceru pe generalul Sănătescu. Răspunse chiar el. M-am apropiat mai mult de receptor. Soneria a sunat repetat de cinci-şase ori când, la capătul firului se desluşi vocea posomorâtă a generalului Sănătescu.

– Alo, cine e?

– Să trăiți, domnule general, răspunse Davidescu, stăpânindu-şi cât mai mult emoția, aici colonelul Davidescu Radu.

Se lăsă o tăcere prelungită, apoi se auzi un murmur confuz de voci.

– Da, bună seara Davidescu. Ce este?

– Domnule general, contrar uzanțelor, îmi permit să vă întreb dacă Domnul Mareşal se mai află încă în Palat şi dacă mai rămâne acolo? Trebuia ca la orele 18 să-i prezint o corespondență urgentă pentru front la semnat, ce trebuie să pornească chiar în această seară…

Urmă aceeaşi pauză prelungită care, de data asta răsună cum răsună tăcerea într-o cameră mortuară. După un timp, se auzi din nou vocea lui Sănătescu.

– Ascultă Davidescu. Domnul Mareşal mai rămâne încă la Palat având de lucru cu Majestatea Sa, dar dacă ai ceva urgent de semnat, vino aici cu corespondența.

Auzisem clar cuvintele lui Sănătescu. Colonelul Davidescu înmărmurit, privi în ochii mei. Atunci, i-am făcut cu degetul semnul negației.

– Domnule general, vă rog să mă iertați, dar nu se obişnuieşte aşa ceva. Domnul Mareşal s-ar supăra şi apoi nu este chiar atât de urgent ca să nu poată aştepta înapoierea Domniei sale la Preşedenție.

– Bine… cum vrei, se auzi vocea morocănoasă din telefon, care se închise cu un țăcănit care, în inima mea avu o rezonanță tragică, de parcă s-ar fi trântit o lespede pe un mormânt. Colonelul

Davidescu, schimbat la față, se întoarse către grupul ofițerilor din jurul său:

– Ați auzit? În mod sigur Domnul Mareşal este reținut la Palat, cu sau fără voia sa. Normal era să-mi fi dat legătura cu Domnia sa. Nu au făcut-o şi, mai mult, m-au chemat pe mine acolo! Asta poate însemna că şi asupra noastră planează o amenințare. În această situație, ce credeți că trebuie făcut?

Dacă ar fi să acționăm, trebuie să o facem imediat. Ce avem noi la dispoziție în acest moment? Douăzeci şi doi de subofițeri de jandarmi şi noi cei prezenți aici… În acel moment, piața Victoriei din fața Palatului în care ne aflam, răsună înfundat sub cadența paşilor trupelor de pază ale Capitalei care – potrivit dispozițiunilor date de Mareşal în cursul dimineții, la Snagov – trebuiau să intre în dispozitivul de apărare în acea seasră, începând de la orele 19.

Toți ascultarăm într-o tăcere mormântală. Implacabilul se produsese. Trupele se scurgeau pe caldarâm ca o apă căreia i s-au ridicat zăgazurile. Zarurile fuseseră aruncate şi se rostogoleau pe calea împlinirii ursitei.

…După trecerea anilor, gândind la acele momente dramatice şi la carența serviciilor de siguranță de pe lângă Mareşal, văd că multe ar fi fost posibilitățile ca acel act brutal să fi fost împiedicat. Sigur, în primul rând, era acel act brutal să fi fost împiedicat. Sigur, în primul rând, era de resortul Cabinetului Militar să organizeze o acțiune de protecție a Mareşalului. Apoi, rolul Inspectoratului Jandarmeriei, al Ministerului Apărării Naționale şi, mai ales, al Siguranței. Dar, pe toate acestea, Mareşalul însuşi le-a demobilizat. Ne reamintim de acea

scenă în care i se aducea la cunoştință că în fruntea complotului se afla Generalul Sănătescu, cum a râs şi a spus:

“*Păi, dacă Sănătescu este în capul lor, să fie lăsați în pace!* ”…

Încrederea lui oarbă în loialitatea ofițerilor generali, mai ales, l-au pierdut. Nu declarase el la cartierul Führerului, Generalului Guderian, comentând atentatul asupra lui Hitler, al colonelului Sraufeenberg, aceste cuvinte:

“La noi nu se poate întâmpla aşa ceva. Eu pot să dorm cu capul pe genunchii oricărui general al meu, fără să mă tem de nimic”.

Cu această mentalitate, nu era el cel mai îndreptățit să meargă cu totală încredere “în casa Regelui”? Şi cu atât mai mult cu cât avea acolo oameni de încredere aduşi de el la Palat, tocmai de a împiedica vreo uneltire… Oare atunci, când se văzuse căzut în acea capcană josnică, şi-o fi adus aminte de propunerea pe care i-o făcuse colonelul Davidescu de a întări garda personală, mergând la Palat şi, mai cu seasmă, şi-o fi reamintit ultimele cuvinte spuse la despărțire: “Sub nici un motiv să nu puneți piciorul în Palatul Regal! ”

Totuşi, dacă Colonelul Davidescu ar fi luat inițiativa, fără să ceară aprobarea Mareşalului, de a organiza o unitate de intervenție, pentru orice eventualitate, poate că s-ar fi creat condiții favorabile. De exemplu: dacă mai înainte de sosirea Mareşalului la Rege, un batalion ar fi fost instalat în Piața Palatului, cu arma la picior şi tot regimentul, îmbarcat în autocamioane,ar fi aşteptat la capătul şoselei Kiseleff, cu siguranță că, fată de această demonstrație de forță, nimeni nu ar mai fi avut îndrăzneala să se atingă de Mareşal. Dar această atitudine era de neconceput în climatul de subordonare care era înjurul Mareşalului.

Trebuia neapărat aprobarea acestuia pentru o astfel de demonstrație de forțe. Sub nici un cuvânt nu ar fi admis-o. Dar, mai înainte de toate, ar fi trebuit să treacă prin mintea cuiva din anturaj că la Palat s-ar putea petrece ceva. Faptul că de la mine a pornit în ultimul moment o asemenea idee, a fost cu totul neaşteptat. Era în afară de climatul de totală încredere ce se acorda persoanelor cu care lucra Mareşalul, iar pe deasupra tuturor se afla Regele. Cum s-ar fi putut admite ca Mareşalul să se ducă într-o casă unde-l pândea un pericol atât de mare?

Deci, toate se excludeau unele pe altele. El avea tot dreptul ca, în casa Regelui să se simtă cel mai în siguranță deoarece tot ce făcea, direct şi indirect, slujea interesele Coroanei…"

… Oricât de paradoxal ar părea, mai auzim şi acum, după 70 de ani de la eveniment, "românaşi comentatori", bravând pe la televiziuni cu ideea că trădarea de la Palat ar fi scurtat cu 6 luni cel de-al doilea război mondial!

În loc să se întrebe cinstit, de la ce țară, după terminarea osilităților, ruşii au luat prizonieri 180.000 de ofițeri şi soldați?... 180.000!... Dintre care, cu excepția celor din zisa divizie "Tudor Vladimirescu", au supraviețuit gulagurilor ruseşti doar cîteva mii!... Divizie care, după cum se ştie, a fost încropită de Ana Pauker, personal, pe baza unor promisiuni deşarte făcute prizonierilor români din gulagurile ruseşti!...

Fac această modestă şi dureroasă carte, nu pentru a-l „reabilita" (!) pe Mareşalul Antonescu, Soldat, Erou şi Martir, care nu s-a făcut cu nimic, absolut cu nimic vinovat în fața Neamului şi a Țării, ci

pentru a reveni la fărădelegea săvârşită de Regele MIhai în acel mizerabil 23 August 1944!

Scriu şi-mi aduc aminte de o discuție, legată de primii doi Hohenzollerni pozitivi, Carol şi Ferdinand, discuție în care taică-meu, îmi zise:

– Au fost ei cum au fost, dar nu erau de-ai noştri!

… Cu riscul de a părea un “prost crescut”, mă întrebam atunci şi mă întreb şi acum, când aştern aceste rânduri, dacă în acel blestemat 23 August 1944 la Palatul Regal era un Basarab, un Muşatin, un Ghica, un Brâncoveanu ar fi făcut porcăria antinațională pe care şi-a permis-o acest Hohenzollern de import?... Nu! Nu! Nu!... De o mie de ori: Nu!...

Erau români în adevăratul înțeles al cuvântului un Iuliu Maniu, un Matache Sănătescu, un Dinu Brătianu, un Gheorghe Brătianu, un Titel Petrescu şi toți ceilalți trădători de Neam şi Țară?!... Nu!... Nu!... Nu!... De o mie de ori: Nu!...

...A treia zi după arestarea Mareşalului şi darea lui de către Regele Mihai pe mâna dezertorului din Armata Română, Emilian Bondarenco, devenit Emil Bodnăraş, ca să-l ducă la Moscova, *Maria Mareşal Antonescu* părăsea Snagovul, împreună cu *Veturia Goga,* luând drumul Gorjului, în speranța că *Regina mamă Elena,* care se adăpostea la Dobrița, îi va da o mână de ajutor. Dar răspunsul Reginei a fost incredibil de grosolan: **„Nu admit să mi se vorbească despre această persoană redutabilă!”** *Aceeaşi Regină care, atunci când Mareşalul o adusese cu surle şi trâmbițe în țară spusese:* **„Nu voi uita**

vreodată ce a făcut Generalul Antonescu pentru fiul meu şi pentru mine!”

FUGA DE LA IAŞI

Fugă ruşinoasă, căci nu era o rupere rusească a Frontului, cum se pretindea, ci o trădare din partea generalului *Mihai Racoviță,* instigat de puciştii de la Palat!

În ajun (19 august 1944), compania noastră fusese dusă pentru odihnă şi primenire la liziera unei păduri din partea de sud-vest a Iaşului, unde, în jurul bucătăriei Regimentului 30 Dorobanți – Câmpulung-Muscel, începură să sune gamelele soldaților şi glumele pipărate ale gradaților!

După ce ascultarăm un recital cu *Dorina Drăghici*, îmbrăcată şi ea milităreşte, ofițerii intrară în adăpostul popotei şi rămaseră în aşteptarea mâncării pe care le-o aduceau ordonanțele.

– Lasă Lupane, nu te omorî, îmi zise comandantul de companie Neghină!... Aşa e la război!... Azi Lemne, mâine Neghină…

Pe la amiază, de locotenentul Neghină se apropie în fugă un agent de legătură, strigând cât îl ținea gura:

– Ordin de retragere!... Fiecare pe socoteala lui!...

Şi toți începurăm să fugim: prin porumb, prin floarea-soarelui, prin mirişti, peste arături!... Ca orientare aveam soarele. Alergam spre el şi puțin la dreapta.

…Trei zile şi trei nopți a durat ruşinoasa noastră fugă de la Iaşi la Bucureşti. Abia la Călăraşi – Ialomița reuşirăm să sărim într-un tren care ne aduse, odată cu amurgul, în Gara de Est.

Prin oraş se auzeau rafale de mitralieră şi focuri sporadice de armă. În fața unei bodegi din Piața Obor auzirăm o voce din interior:

– Trăiască Iuliu Maniu!

Intrarăm.

– Maniu să trăiască!

Era un civil ce stătea la masă cu doi militari.

– De ce anume Maniu – l-am întrebat?

– Pentru că el, el, mă, şi cu Titel, au pus la cale întorsătura… L-ați trădat pe Mareşal şi acum fugiți, mă? Ați lăsat Chişinăul, Cernăuții… Unde fugiți, mă?

Arătând cu capul spre mine, Neață-ordonanța zise că sunt basarabean şi că părinții mei, încă din Martie căzuseră sub ruşi. Admiratorul lui Maniu, ridicându-se în cârja-i de invalid, ne invită să bem un pahar în sănătatea părinților mei. M-am întors şi am ieşit din bodegă.

Era 23 August 1944, zi blestemată de Dumnezeu şi în Bucureşti nu circula nici un fel de transport. Trei ore ne-au trebuit să străbatem oraşul până la Gara de Nord. Neață al meu se dusese acasă, undeva în Ardeal, ia eu – la Regimentul 30 Dorobanți din Câmpulung Muscel.

…Şi mai țin minte că un bun prieten al meu, **Nicolae Casandra**, învățător de meserie şi sublocotenent în rezervă, îmi arăta un ziar, Dreptatea – mi se pare, în care, pe prima pagină era „salutată" **„Armata Roşie, garanție de ordine şi securitate…"(!)**

Articolul era însoțit de o fotografie a lui Maniu, pe care Casandra o făcu albă de scuipat.

În acelaşi ziar era şi o fotografie a *Regelui Mihai* pe care sublocotenentul Casandra n-o scuipă, dar începu să cânte: **„Trăiască Regele în paie şi gunoi! / De țară trădător şi vânzător de țară!”**

...Pe front, maiorul Popescu mă întâlni binevoitor şi-mi spuse că peste o noapte voi nimeri pe linia întâi, unde urma să iau comanda unui pluton de mitraliori.

Într-o zi, după vreo trei luni de front, agentul de legătură al companiei veni, târâş, să-mi spună că sunt chemat la comandantul de batalion.

– Uite ce-i, domnule dragă, eşti chemat la partea sedentară, – începu maiorul Popescu.

Întrebându-l de ce această neaşteptată rechemare, mi-a răspuns:

– Pentru păcatul de a fi basarabean!

Recunoscui că am în Basarabia părinții, un frate şi patru surori, dar că nu vreau să mă întorc la ruşi.

– Frate dragă, nu te pot ajuta cu nimic. Trebuie să faci declarație de **„repatriere”!...** Cu ei nu se glumeşte!

– Cu cine, domnule maior?

– Cu ruşii, frate dragă... Ş-apoi, crede-mă, e nevoie şi acolo de români adevărați!

Colonelul Ocrain, comandantul părții operative a Regimentului 30 Dorobanți îmi strânse şi el mâna puternic, zicându-mi, printre lacrimi:

– Vom veni!

Şi de atunci – tot aştept!

...Un lucru e cert: cei care îl batjocoresc pe Mareşalul Antonescu fără motive plauzibile, deşi a fost asasinat la insistențele evreilor români, sunt indivizi fără neam şi țară care, pur şi simplu, nu cunosc personalitatea lui de neîntrecut patriot al țării sale!...

Este cazul să mă refer la holocaustul evreiesc contra românilor! Holocaust săvârşit de guvernele comuniste de după 23 August 1944, în frunte cu Ana Pauker.

Pauker, alias Robinsohn, Teohari Georgescu, alias Burah Teşcovici, Iosif Kişinevschi, alias Jacob Broitman, Miron Constantinescu, alias Mehr Kohn, Alexander Moghioroş, Gheorghe Apostol alias Gherschwin, Silviu Brucan, alias Brucker, Liuba Kişinevschi, alias Broitman, Aurel Baranga, alias Ariel Leibovici, Lotar Rădăcianu, alias Wuertzel, Alexandru Graur, alias Alter Brauer, Leonte Răutu, alias Lev Oighinștein şi toți ceilalți!

Ca să fiu sincer, nu prea înțeleg „dexteritatea" evreilor români de a-şi lua nume de împrumut! De ce fac ei acest lucru ciudat?... De ruşine că sunt evrei?... Sau vor să arate că sunt altceva decât ceea ce sunt? Nu rămâne decât conjuncturismul şi parvenismul! ... A renunța de bună voie la numele bunilor şi străbunilor e un sacrilegiu!

Să fie oare mai cinstit, mai onorabil, să faci să ți se zică „Leonte Răutu" în loc de Lev Oighinștein, „Andrei Oişteanu" în loc de Andrei Oighinştein, ca nepot al lui Leonte Răutu, Radu F. Alexandru în loc de „Feldman" etc?!

De altfel, ca foşti colegi cernăuțeni de ziaristică, cu mama lui Andrei Oişteanu, Doamna Bella Oighinştein-Oişteanu, din când în

când ne telefonăm, eu făcându-i uneori şi câte o vizită de curtoazie pe strada Paris din Bucureşti!

Nu înțeleg nici de frică zarva radiodifuziunii şi televiziunii române legată de o pretinsă deportare din octombrie 1941 a nu ştiu câtor evrei din Basarabia într-un ghetou din Movilăul ucrinean de pe malul stâng al Nistrului!

„Deportare” la câțiva zeci de kilometri de locurile natale?! Şi asta ştiind că *„deportare”* înseamnă trimiterea forțată a oamenilor la mii de kilometri de locurile unde s-au născut şi au crescut. Cum au făcut ruşii de-a lungul a 50 de ani cu basarabenii, nord-bucovinenii şi herțenii!

Ceea ce deranjează este faptul că *„deportații”* respectivi nu găsesc de cuviință să recunoască că aceste pretinse *„deportări”* au fost un subterfugiu al Generalului Antonescu, prin care evreii erau salvați de lagărele naziste de exterminare fizică!

Să fie oare la mijloc ceea ce zic „gurile rele”: **„Omul când nu-l laşi să moară — nu te lasă să trăieşti ”**?

DOI HOTINENI

…El din Bulboaca, eu de la Cepeleuți, ne depănam firul gândurilor durute în inimă de Los Angeles, într-un restaurant din Hollywood. El – fost primar general al Chişinăului, eu – un biet fiu de țăran.

Ceea ce ne-a ținut ore în şir în fața halbelor de bere, era dragostea noastră comună (a lui fierbinte, a mea fiască) pentru *Mareşalul Ion Antonescu.*

– Îți mulțumesc, băiatule, pentru curajul cu care l-ai reabilitat în fața lumii, dar mai ales a acelor care l-au iubit!...

Şi o luarăm noi de pe departe, dedesubtul fiind că Antonescu nu putuse să nu facă ceea ce făcuse. Una după alta cădeau dezonorate Cehoslovacia, Polonia, zăceau umilite Franța, Olanda, Belgia, Norvegia, Danemarca. **Stăteau rupte de sânul mamei Basarabia, Nordul Bucovinei, Herța, Cadrilaterul, abandonate fără să se fi tras un glonte măcar de formă…**

Mai detestabil decât orice ni se părea faptul că, în comparație cu finlandezii, întreaga lume ne condamna ca pe nişte laşi dintre laşi! Iar un gust atât de amar ni-l lăsa dărnicia nemților, atunci când, împreună cu italienii, ne-au sfătuit „prieteneşte" să cedăm jumătate din Ardeal ungurilor, al căror hotar se înfigea în chiar inima Carpaților Moldovei.

Ni se furaseră 101.129 kilometri patrați de pământ străbun cu un număr de 6.821.000 de români. Din zece provincii câte are România, rămăseseră neştirbite doar patru: Banatul, Moldova, Muntenia şi Oltenia!

Constantin Dardan fusese martor ocular la evenimentele de răscruce din anii 1940-1941 prin funcțiile ce le ocupa atunci şi-mi relata cu lux de amănunte, atât ruşinoasa noastră retragere din Basarabia, cât şi începerea eliberării ei în neuitata zi de 22 Iunie.

– *Antonescu se bucura de o dragoste ce poate fi asemuită cu cea față de Alexandru Ioan Cuza în Moldova şi Muntenia la 1859!...*

Şi ne-am mai zis noi, cu Constantin Dardan, că personalitatea istorică a Mareşalului, tragică prin destinul ei, poate fi comparată cu

cea a lui *Manerheim,* cu singura deosebire că finlandezii nu l-au extrădat ruşilor, ci l-au înscris în cartea de aur a neamului, turnându-i chipul în bronz şi sculptându-l în marmură.

Se întâlnise în repetate rânduri cu Mareşalul. Cum a fost şi în cazul descinderii la o clădire de pe strada Livezilor din Chişinău. O clădire în a cărei curte fuseseră găsite îngropate 72 de cadavre de basarabeni legați cu mâinile la spate şi împuşcați în ceafă de enkavedişti în vara anului 1941.

Antonescu rămăsese abătut şi nu scosese o vorbă minute în şir. Ca la masa de seară să vină cu anunțul că vrea să dea un decret de amnistiere pentru toate fărădelegile comise pe timpul ocupației ruseşti între Nistru şi Prut. Propunere cu care magistrații nu căzură de acord. Mareşalul se supuse voinței lor şi zise:

– Aveți dreptate… Criminalii de drept comun nu pot fi iertați!

La acea masă de seară, Conducătorul Statului Român îşi exprimă dorința de a vizita Orheiul. A doua zi, un şir de maşini porni spre acest oraş de codru. În drum, dinspre Peresecina, le ieşiră în cale câteva căruțe încărcate cu lemne. Mareşalul dădu ordin să se oprească. Opriră şi țăranii.

– Ce mai faceți, fraților? – întrebă Antonescu.

– Slavă Domnului, domn'ofițer… Mulțumim Armatei Române şi Mareşalului că ne-au scos de la ruşi…

Iar când cineva din suită se adresă cu cuvintele „Domnule Mareşal", țăranii îşi scoaseră pălăriile şi căzură în genunchi. Antonescu rămase impresionat de acest gest creştinesc şi începu a-i îndemna să se ridice…

ENORMITĂȚI

…Țintuirea mea şi a „Pro Basarabiei şi Bucovinei” la stâlpul infamiei, de după acea dezvelire a crucii-monument de la Jilava, nu se lăsă aşteptată: **„Reînvierea nazismului şi antisemitismului în România!”**

Speculații care aveau drept scop discreditarea Mareşalului prin a se pretinde că în România a existat şi există antisemitism! Un neadevăr flagrant şi pentru timpurile când la noi în țară erau câteva sute de mii de evrei şi, cu atât mai mult, pentru ziua de azi când, după plecările lor masive spre Israel şi Statele Unite, n-au mai rămas nici zece mii!

O zarvă artificială în jurul unui „antisemitism românesc” născocit, dar care, din considerente oculte, era cultivat în mod tendențios de *Mose Rozen* personal.

Şi asta în timp ce România lui Antonescu a fost singura țară care, în timp de război anticomunist, nu şi-a extrădat evreii pentru exterminare, aşa cum au făcut-o ungurii etc.

Deschid dicționarul enciclopedic romîn (romîn cu „î” din „i”), coordonat de *Dimitrie Macrea* şi citesc mizerabilul articol: **„Ion Antonescu (1882-1946), contrar intereselor naționale ale poporului român, a târât țara în războiul criminal contra Uniunii Sovietice(!)”**

…N-aş fi conceput acest Omagiu Mareşalului în Țară, aşa cum l-am conceput aci, dacă Preşedintele Congresului Mondial Evreiesc *Edgar M.Bronfman* n-ar fi zis la începutul lui 1994 în Camera

Reprezentanților de la Washington că „…**în pofida repetatelor proteste ale conducerii comunității evreieşti împotriva incidentelor publice cu caracter antisemit, al antisemitismului întâlnit în mass-media, ca şi a reabilitării lui Ion Antonescu, liderul direct răspunzător pentru pieirea a circa 300.000 de evrei, în mod practic, oficial nu a fost luată nici o măsură concretă de stopare a acestora…**”

…*Nu ştiu dacă țara românească* este aceea care i-a făcut pe **Radu Ioanid şi pe Alexandra Laignel-Levastine** “istorici şi cercetători”, cum se pretind dumnealor la nu mai ştiu ce muzeu din Washington. Aflu cu stupoare doar atât că, după ce atribuie şi ei României “exterminarea” a cel puțin 250.000 de evrei români şi ucrainieni, se iau de piept cu țara lor de ieri, România, învinuind-o în paginile Le Monde-lui parisian din 27 Ianuarie ’98 de “acces revizionist”! Cum s-ar zice, ne scot în proțap o “obsesie paralelistă la modă pe malul Dâmboviței”, unde, chipurile, noțiunea de “holocaust roşu” implică de vreo opt ani echivocuri şi ocultații” (!) Holocaust ce, spre furia lor sionistă, **„intră tot mai mult în lexicul de la Bucureşti”!**

...Nu e cazul să deschid paranteza sintagmei de “obsesie paralelistă” ce ar putea, din oficiu, să mă facă “antisemit”! Chiar dacă nu mă număr printre cei “opt miniştri ai Mareşalului Antonescu, judecați şi condamnați după război pentru alianță cu nazismul”!

“**Condamnați după război**”, ca să se ascundă în mod voit dedesubtul de “**condamnați de către comunişti**”!... Evrei!

O tendențiozitate flagrantă ca, de altfel, şi cea cu fostul sub-secretar de stat Toma Petre Ghițulescu, “**implicat în crearea şi reorganizarea din 1941 a Comisiei Naționale de Românizare**”.

Ca şi cum Ghițulescu era acela care ar fi decretat românizarea bunurilor industriale şi comerciale evreieşti!

Să nu cunoască Radu Ioanid, nu ştiu cum l-o fi chemând la origine, şi Alexandra Laignel cu care s-a înhămat la căruța mincinoşilor, că toți proprietarii evrei ai amintitelor întreprinderi au rămas în continuare stăpânii lor din umbră până la 1944 când sovieticii şi comuniştii de la Bucureşti, în cea mai mare parte evrei şi unguri, i-au deposedat de averi definitiv şi fără nici un fel de despăgubiri?!...

Aceşti foşti români, astăzi anti-români, sunt aşa de furioşi pe tot ce se petrece în România, încât nu găsesc nimic mai cuminte de spus decât că “**mitul Antonescu**”, marele nostru erou al războiului contra bolşevismului, devine “**apanaj al formațiunilor ultranaționaliste din România**”!

Naționalism românesc deci, care, chipurile, nu trebuie identificat în nici un caz cu sionismul Anei Pauker!...

...Mă întreb, cum este posibil ca un Matatias Carp să afirme, fără mustrare de conştiință, că “**crimele săvârşite de români în anii celui de-al doilea război mondial au devansat în timp şi egalat în cruzime Auschwitzul**”!? De unde probabil şi întrebarea firească a lui Paul Goma: “**De unde, Dumnezeu, în România, atâția ilegalişti comunişti, supraviețuitori ai Auschwitzului?!**”

Este imposibil, cred, ca un român adevărat să nu fie de acord cu **Paul Goma** care, pe ultima pagină a cărții sale, *Săptămâna roşie,*

apărută în 2004 la Editura Vremea din Bucureşti, scrie cu personalitatea care-l caracterizează:

“*Pe mine evreii n-au cum să mă culpabilizeze cu Holocaustul ale cărui victime au fost ei – altcândva cronologic după Holocaustul nostru – provocat şi de ei. Nu sunt german, nici francez, nici ungur, să tremur de fiecare dată când un evreu se încruntă la mine. Sunt român basarabean şi am fost, cu întreaga mea familie, cu neam de neamul meu de români abandonați în 1940 ruşilor, ca toți basarabenii, bucovinenii, herțenii, victimă a bolşevicilor, dintre care o bună parte evrei. Începând din iunie 1940 noi, românii, am fost victime ale străinilor vânzători, pe pământul nostru cotropit: ne-au hăituit, ne-au terorizat, ne-au înfometat, ne-au ars cărțile, ne-au lăsat fără părinți, ne-au deportat – când nu ne-au asasinat – ei, bolşevicii ruşi, cu slugile lor credincioase: evreii.* ”

REPLICĂ UNUI FLECAR

Îl ştiu din exil, ca pe un **„laudă-mă gură”**: apropiat al unor indivizi de îndoielnică probitate românească, pe nume *Crețeanu* şi *Niculescu-Buzeşti;* licențe, doctorate, sub directa îndrumare a francezului *Raymond Aron*, profesor de nu ştiu ce prin Africa, **„membru activ al diasporei”…** Atât de activ încât nu țin minte să-l fi văzut vreodată la vreo întrunire consacrată Basarabiei, Nordului Bucovinei şi Herței Dorohoiului ca teritorii româneşti înstrăinate cu forța armată (zis sovietică)!

„Laudă-mă gură” din ale cărui cărți, cum stă scris cu lipsă de decență în scriitura-i „**Misterul telegramei de la Stockholm**” *„se*

desprinde pledoaria pentru onestitate a istoricului” (sic!)… Să fim serioşi!

Ultima picătură a răbdării mele de basarabean faţă de enormităţile debitate de acest „gură-spartă” a fost ţintuirea cu neobrăzare la stâlpul infamiei a *Mareşalului Ion Antonescu* în cadrul unui interviu la TVR din 1 şi 2 iunie 2012! Mareşal pe care acest guraliv nu-l numeşte, în mod voit, decât… *general!*

Date memorabile ce nu întâmplător, probabil, fuseseră alese de zelosul profesor, ele consemnând 66 de ani de la asasinare şi 130 de ani de la naşterea Eliberatorului de la 1941 a teritoriilor româneşti furate cu un an mai înainte de ruşi şi ucraineni ca urmare a Pactului Ribbentrop-Molotov!... Iar el, profesorul, nu scapă nici o ocazie ca să nu-i pice „para-mălăiaţă” în gura-i de nesătul!

Acest neica-nimeni, în comparaţie cu Mareşalul, îi impută tendenţios acestuia strămutarea unor evrei din interiorul ţării în Transnistria, plângându-le de milă! **„Strămutare”,** nu extrădare pe mâna naziştilor pentru exterminare, cum a făcut *Horty* cu evreii români din nordul Ardealului, ocupat de unguri după Dictatul de la Viena!

Ca admirator de o viaţă al acestui mare nedreptăţit, mi-ar fi ruşine să redau enormităţile pe care neastâmpăratul „profesor” i le atribuie celui de-al treilea mareşal al României, sechestrat şi dat mişeleşte de Regele Mihai pe mâna Moscovei.

Să nu ştie dumnealui, ca atoateştiutor ce se pretinde, ce face câinele atunci când n-are ce face şi că un om cu scaun la cap nu face, ce nu trebuie să facă contra vântului?

Afară de dumnealui, ca încrâncenat, cine are nevoie să trâmbițeze că nu ştiu care dintre *Basarabi* era de origine cumană? Mai mult, tot dumnealui cere cu neobrăzare să li se facă Basarabilor, inclusiv lui Mircea cel Bătrân, ADN-ul! Altfel zis, numai neplăceri cu *Basarabii ăştia…* indigeni! În schimb, *Regina Maria*, în uniformă de colonel şi călare pe cal de rasă, te făcea să te simți în al şaptelea cer!

Iată de ce îmi şi permit să afirm că *Neagu Djuvara* nu este român în adevăratul înțeles al cuvântului!

Aş fi putut să nu spun ceea ce spun, că nu-mi face nici o plăcere, dar n-ar fi cinstit din partea mea! Acest lăudăros „african" este cel mai detestat indiivd din viața mea!

Mai detestat decât *Bodiul* şi *Lucinschi*, doi călăi a tot ce era românesc în Basarabia la sfârşitul anilor '60 şi începutul anilor '70, dar care nu s-au atins niciodată de *Mareşalul Antonescu!* Mai detestat decât Silviu Brucan care, ca mai mare al Scânteiei, striga cât îl ținea gura de antiromân filorus: **„Moarte Antoneştilor"!**

Cum să nu-l detest şi pentru ce-a scris pe pagina 64 a **„Misterului"** său dubios pe care o încheie cu incredibilul aliniat: „**A venit vremea să dărâmăm soclul pe care e montată statuia generalului Antonescu, iar aceasta să fie coborâtă şi pusă doar la rând alături de cele ale sutelor de foşti cârmuitori, unii buni, alții răi, din mia de ani ai «*ticăloasei noastre țări*»**"(!).

Câtă mârşăvie din partea unui bătrân cu un picior în groapă!... Să nu înțeleagă el că ticălos poate fi un regim politic, un individ ca dânsul, țara însă şi poporul ei - niciodată!

O singură atenuare i se poate acorda, după următoarea zicală populară: **”omul care e flecar trăncăneşte ca un car**!... **”**

…În consecință, de ani de zile nu ascult matinalul de duminică de la România Actualități! Şi nu numai din cauza colegului meu de moşnegie, ci şi din cauza titularului acestui matinal! Titular care, în ciuda numelui ce-l poartă, ori de câte ori stă de vorbă cu pretinşi unionişti de la Chişinău, fuge de sintagma „**Basarabia Românească**” ca „ucigă-l crucea” de tămâie!...

De cine vă este frică, oameni buni? De „mucoşii” *Ponta* şi *Crin*, cum îi numea la un moment dat *Ion Cristoiu* în ring?

Frică de antiunioniştii de la Chişinău care se vor pe malul Bâcului, preşedinți de țară, prim-miniştri, miniştri, deputați „moldoveni” etc, etc?…

Frică de mandarinii de la Bruxelles, în mare majoritate indivizi fără noțiunea de neam şi țară, care vin să ne învețe cum să nu ne iubim țara bimilenară?...

Frică de maghiarii „noştri”(!) obraznici care, în pofida Constituției României, vor autonomie ungurească în țară românească, afişând ostentativ pe frontoane de instituții româneşti Stema Ungariei?...

Poate n-aş mai fi revenit la această dureroasă temă pentru mine, ca fost combatant pe frontul de la Iaşi şi din Ardeal, dacă nu intervenea zelul principelui Duda care a propus ca cei 90 de ani de la naşterea celui de-al patrulea Hohenzollern român să fie comemorați în şedință solemnă a Legislativului României!

Partea comică a fost că *Banca Națională a României* a bătut monedă jubiliară unui rege fără regat. Plus prânzul organizat pe banii statului! Bancă ce nu are nici în clin, nici în mânecă, cu un fost rege neconstituțional, dealtfel, în ambele sale domnii!

Şi mai este ceva ce deranjează: **„Ora Regelui”** - emisiune la TVR 1! **„Oră”** ce nu este altceva decât o „nesăbuință” din partea televiziunii publice căzute în capcana unor iluştri necunoscuți!

Poate că, din considerente de etică, n-ar fi trebuit să spun ce spun şi cum spun! Însă *nedreptatea* pe care *fostul rege* i-a făcut-o *Mareşalului Antonescu* prin mişelescu-i sechestru de la Palat a întrecut orice măsură a bunului-simț şi nu i se poate ierta pentru nimic în lume crima din 23 August 1944!

E P I L O G

Deşi sunt un roialist convins, nu pot totuşi să nu spun că toate relele ce se abat de 70 de ani asupra României au la bază trădarea de la Palat, al cărei protagonist principal era Regele Mihai!

Un rege care, deşi îşi dăduse asentimentul pentru începerea războiului nostru sfânt din răsărit, a urzit în taină lovitura de stat de la Palat din 23 august 1944! Lovitură ce s-a terminat cu arestarea Mareşalului Ion Antonescu şi darea lui pe mâna ruşilor!

Un rege care în proclamația din seara zilei de 23 august spunea: *„România a acceptat armistițiul oferit de Uniunea Sovietică, Marea Britanie şi Statele Unite ale Americii,* adăugând că Națiunile Unite au garantat independența țării noastre.” (!)… Era un „fals în acte publice”!

Un rege care, negociindu-şi abdicarea, a dezertat la 30 decembrie 1947 din postul de Comandant Suprem al Armatei Române, în loc să se fi opus fie şi cu prețul vieții, aşa cum a făcut Constantin Brâncoveanu!

Un rege care, refuzând grațierea, a devenit asasinul principal al lui Ion Antonescu, Ostaş, Erou și Martir al Neamului!

Un rege care, după aceste şi alte gafe anti-naționale, a fost prezent la parada militară din 9 Mai 2010 de la Moscova!

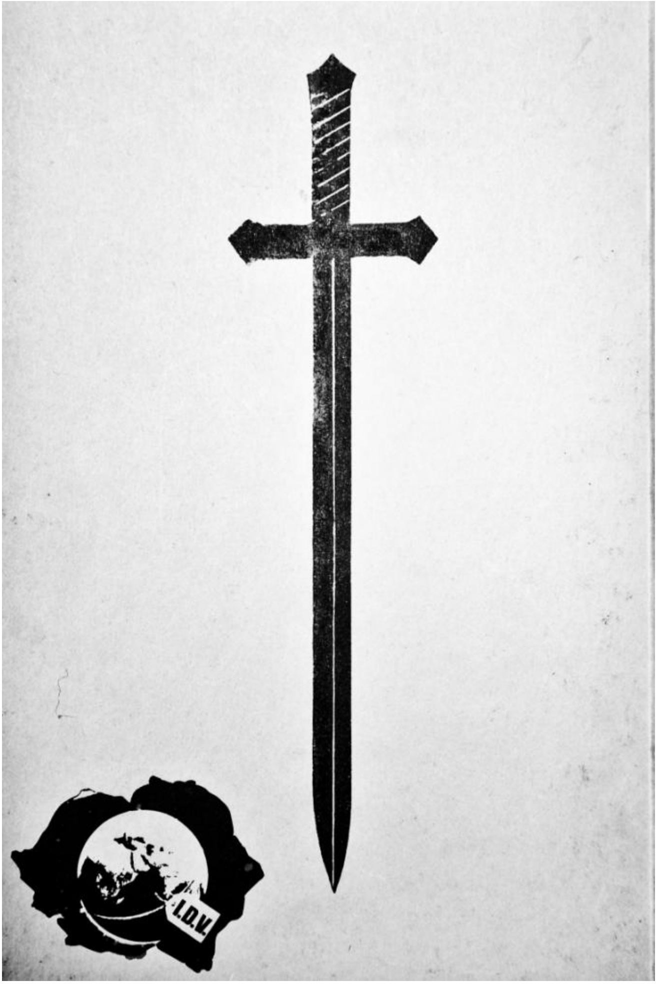
Un rege care propunea în 2009 candidatura Principelui Radu la funcția de Preşedinte al României!

În toată lumea au fost regi buni şi mai puțin buni. Îmi pare rău s-o spun, dar Regele Mihai nu face parte dintre cei buni!...

N.L.

Larry Watts „În serviciul Mareșalului”

(pagina a patra a copertei volumului întâi)

Cuprins